Teosofiska småskrifter. Årg. 1906

Sv. Saml. Teosofi Saml.

KUNGL.BIBLIOTEKET
National Library of Sweden

Teoso
Sam

Teosofiska Småskrifter

utgifna af

FÖRENINGEN ORION

Häftet 10

INNEHÅLL:

Meddelanden från astralvärlden.
Föredrag af *Georg Ljungström.*

Teosofiska dikter
Af *Georg Ljungström.*

Om mediumskapet
Af *Georg Ljungström.*

TEOSOFISKA BOKFÖRLAGET, STOCKHOLM
(I DISTRIBUTION).

Pris 50 öre.

Meddelanden från astralvärlden.

(En arabesk.)

(Forts.)

Beträffande våra fem sinnen och deras verksamhetssfär här på jorden, så är det en allmänt spridd, ja nästan oemotsagd åsikt, att man med dem skulle vara alldeles urståndsatt att förnimma döda varelser. Spiritisterna göra dock, som bekant, undantag för de mänskosjälar, som äga förmågan att materialisera sig, att åt sig af lämpligt material, oftast hämtadt ur ett mediums fysiska organism, utdana en mer eller mindre påtaglig »kropp», sammansatt af de tre kända aggregationsformerna och sålunda helt naturligt inom räckvidd för våra fem sinnen. Äfvenledes äga teosoferna kunskap om, att vissa naturväsen, som lefva inom de fyra eteriska aggregationsformerna, utan att ha från sin sfär passerat dödens port, kunna någon gång ikläda sig ett lätt färgskimrande hölje af vår materia och därmedels blifva synliga för vårt kroppsliga öga. Eljes menade man, att det enda sättet att så att säga på allvar sätta sig i stånd att studera de döda varelsernas lif och förhållanden var att själf höja sig till det astrala eller mentala planet, därigenom att man inom sin organism aktivgjorde motsvarande nu latenta förmögenheter.

Nå, detta gäller förvisso, om det är fråga om att studera döda mänskors och på jordens yta lefvande djurs lif efter döden, då de äro ur den fysiska kroppen. De lefva då till först i den s. k. astralvärlden, d. v. s. antingen i det astrala material, som är anhopadt inom de vanliga fysiska föremålen och i jordens massa samt i luftkretsen öfver vår jordyta, eller också vistas de på någon af de koncentriska astrala sfärer, som på betydligt afstånd omgifva jordens fysiska kropp.

I förbigående vill jag nämna, att jag genom mediet beträffande dessa koncentriska sfärer och vårt klots astrala kringbyggnad i öfrigt, samt lifvet på astralsfärerna fått alldeles liknande upplysningar, som meddelas i A. P Sinnetts uppsatser om »Den nästa världen» och »Lifvet i den nästa världen». Jag hade redan ett helt år innan Sinnets uppsatser blefvo synliga här meddelat denna åsikt om astralvärldens konstitution åt flera teosofiska vänner, hvilka om så påfordras kunna intyga denna min utsago. Det var just Sinnets uppsatser i detta ämne och den genomgående likheten i deras framställning af astrala förhållanden, med de meddelanden vi erhållit, som sporrade mig, att söka af andarne erhålla tillåtelse att offentliggöra våra rön. Ditintills hade de bedt oss dröja härmed, då de inväntade något, som skulle väcka vår egen tillit i tillräcklig grad, så att vi ej behöfde inför allmänheten framträda med läror, hvilkas rätta halt var oss själfva ej tillräckligt ådagalagd. Vi mena sålunda nu själfva, att dessa meddelanden äro till väsentlig grad riktiga, ehuru åtskilliga misstag torde ha insmugit sig däri, och vi sålunda ej kunna »ansvara» för meddelandenas riktighet, hvilket jag i början påpekade. — Och nu till de döda!

Som nämndt, lefva döda människor och djur mestadels å astralsfärer ofvan oss och i alla händelser äro deras gestalter danade af ett material vida finare än vårt fysiska och därför oförnimbart för våra fysiska sinnen. Men äfven det *fysiska* jordklotet är uppbyggdt af 7 koncentriska rent fysiska sfärer med luftkretsar emellan. På både in- och utsidorna af dessa inre sfärer myllrar det af lefvande väsen, så som Sinnett påpekar i sin bok om »Jordens konstitution», och hvilket äfven påståtts af våra andemeddelare.

Jag vill här påminna om en händelse som ännu torde vara i friskt minne hos flere af Teosofiska samfundeta medlemmar. Redan ett par år innan Sinnetts bok om jordens konstitution utkom hade

jag, helt naturligt mött af starkt misstroende, hållit ett föredrag i Stockholmslogen af T. S. om världarnas daning.

Det väsentliga innehållet i detta föredrag hade jag på ett högst egendomligt sätt fått mig meddeladt af samma andar som ännu undervisa oss, och däri förfäktade jag, särskildt med hänseende till Saturni ringar, att jorden var danad som »ett ryskt ägg» i och följaktligen bestod af flere koncentriska sfärer.

Innan Sinnet framställde läran, att äfven astralvärlden var danad efter samma princip, men *sedan* vi genom andarne fått meddelande därom, skref jag och frågade en bekant framstående teosof och occultist, huru härmed förhöll sig. Hans svar blef naturligtvis bekräftande, såväl i detta fall, som i en del andra viktiga frågor. Åtskilliga af mina öfriga spörsmål sade han sig ej äga rätt besvara och endast beträffande *ett enda*, hvarom mera längre fram, ansåg han den däri framställda meningen mindre sannolik, ehuru han ej bestämdt tillbakavisade densamma. Ett par frågor, hvarom mera framdeles, sade han sig ej kunna besvara enär de föllo utom området för hans undersökningar. Detta förvånade mig då på det allra högsta, enär de rörde förhållanden, som från astral synpunkt måste betraktas lika elementära, som jordens rotation från vårt fysiska plan.

Men jag har sedan på vår metod fått det meddelandet, att occultisterna äro mycket noga med, att ej i sina fysiska hjärnor nedföra mera kunskaper om astrala fakta (dem de väl känna då de äro ur kroppen) än de därstädes behöfva ha uppmagasinerade, för att kunna fullfölja de studier och den mission, som äro dem förelagda att utföra medels kroppen såsom redskap.

Den fysiska hjärnan har nämligen ej till sitt förfogande mer än ett visst mått energi (olika för olika typer af hjärnor), förmedelst hvilket han kan tjäna som öfverbringare af mentala inflytelser till det fysiska planet. Tages nu denna energi helt och hållet i anspråk till att inproppa fakta i minnet,

dessa fakta må för öfrigt vara astrala eller blott vanligt vetenskapliga, det gör intet till saken — så återstår ingen kraft för att andligen tillgodogöra sig det »inhämtade vetandet». Detta varder då ytterst tungrodt och kan ej organiskt gestaltas och kombineras. Dess lärdomstheser och svårlösta frågor varda till ett slags andliga nötter, dem man, som framlidne doktor Fehr uttryckte sig »ej förmår knäppa, men i stället sväljer hela med skalen på — och de förorsaka då en ohjälplig andlig förstoppning» — d. v. s. de sätta hela den mentala matsmältningsapparaten ur stånd att fungera. Pastor primarius Fehrs åberopade yttrande fick jag för öfrigt ej medels vår vanliga metod utan hörde det af honom själf, då han genom mediet Carl Söderling höll en dundrande straffpredikan — ett verkligt prof på storstilad vältalighet i öfrigt — gent emot vår kyrkas reformatoriska obotfärdighet. Kanske har han fällt samma ord i lifvet också. Jag känner ej hans verksamhet tillräckligt för att kunna afgöra detta. Men han åsyftade naturligtvis sina vänner teologerna af den gamla skolan, och de hafva som bekant svalt riktiga valnötter, ja, kokosnötter — med skalen på. — Allt sådant undvika occultisterna på det omsorgsfullaste, och detta förklarar tillfylles, hvarför de ej oförberedda, då de äro i kroppen kunna besvara mången gång rätt elementära frågor om den andra världen, då dessa ej ligga inom det område de särskildt fått sig uppdraget att så att säga omsätta i fysiskt vetande. Få de tid på sig och anse de frågan trängande, kunna de naturligtvis lätt nog nedhämta ur sin astrala eller mentala hjärna den rätta lösningen.

Men återvändom till jordens inre sfärer och deras lifs arter. Dessa sfärer äro delvis af än gröfre och tyngre aggregationsformer än de 3 af oss kända, den fasta, flytande och gasformiga. Att sådana än gröfre och tyngre aggregationsformer måste finnas är, synes det mig en konsekvens af hela det teosofiska systemet. Detta vill ju nämligen ej alls veta af någon slutgiltig gräns i någon rikt-

ning för det eviga varats manifestationer. Vi hafva genom vår kända teosofiska litteratur fått vetskap om, att de astrala, mentala och buddhiska världarne till sin formsida kunna sägas vara sammansatta af allt finare och finare aggregationsformer än de 3 af oss kända groft fysiska och de af occultisterna oss meddelade 4 fysiskt-eteriska.

I själfva verket finnes ingen gräns för aggregationsformernas oändliga tonskala, om jag så får uttrycka mig, hvarken uppåt eller nedåt. Den är oändlig som tiden, rummet, lifvet, kärleken m. m. *allt*. Våra andemeddelare framhålla på det kraftigaste, att världar finnas så groft materiella, att vi af denna orsak ej kunna se dem, lika litet som en vanlig mänska i mentalvärlden kan direkt medels hjälp af dess vibrationer se jordens fysiska del. Dessa världar hafva ett ljus, en täthet och en tyngdkraft alldeles för sig, hvilka endast på ett mycket sekundärt sätt röna inflytelser från motsvarande företeelser i vår värld. De äro befolkade af ett oändligt skiftande lif, hvarom dock de beskrifningar vi erhållit må meddelas senare.

Men öfvergångsformer i världsmaterialets consistens mellan våra och deras aggregationsformer finnas. Dessa mellanliggande stadier äro just till finnandes väsentligen i jordens inre sfärer. De röna stark påverkan äfven af vår tyngdkraft, ja äro i själfva verket än tyngre än de flesta ämnena på jordytan, och det är hufvudsakligen tack vare dem som jordklotets specifika vikt är så stor, trots alla mellanrummen mellan de concentriska sfärerna och caverner i öfrigt.

Äfven på jordens yta finnas ämnen, som äro stadda i öfvergång till eller från dessa gröfre tyngre aggregationsformer som förekomma i sådana massor i det inre. Ett sådant öfvergångsämne är just radium. Men i det inre hafva de nämnda grofva aggregationsformerna sitt egentliga rike och de förekomma där företrädesvis i mäktiga ringar kring ekvatorn.

De för oss halft genomskinliga dock tydligt

skönjbara s. k. Saturniringar äro just exemplet på en motsvarande anordning af de allra mest materiella ämnena i denna planets i öfrigt eteriska och astrala yttre sfärer.

Det s. k. zodiakskenet kring ekvatorn på jorden är en dylik i någon mån synlig anhopning kring ekvatorn i en eterisk-fysisk sfär, som omger jorden. Ty människan bor egendomligt nog ej, som man skulle tro, på den yttersta af de 7 fysiska sfärerna i vår planet, utan på den andra utifrån i ordningen. (Om den yttersta eteriska sfärens lifsförhållanden mera vid ett annat tillfälle.) Vi hafva således öfver våra hufvuden ett omätligt kristallklart hvalf af eterisk fysisk (sålunda ej för våra händer påtaglig) materia och skalden Stagnelius härliga inspiration innebar en djup sanning, då han sjöng:

»Mig vistandet i djupa grottors sköt
Har städs behagat, Tempel de mig synas,
Dem Isis själf sig byggt. En herlig rysning
Betar vårt bröst, och andeläppar hviska,
Och andevingar fläkta kring oss där.
Själf världen är en grotta, så han sjöng
Ej länge sen, Apollos höge son,
En grotta världen är, där fallna nymfer
Sin rodnad dölja för den kyska sol,
Hvars purpursken bestrålar lifvets dalar.
Från rena himlar, spegelklara haf,
Från blomsterfält och nardusrika lunder
De stego ner bland tårar, natt och dimmor
Och fira tyst försoningens myster,
Sig badande i skära bäckars vatten.»

Antag nu att vi vore invånare på en så groft fysisk planet i rummet, att vi ej kunde se vår vanliga materie här, utan endast de lägre aggregationsformerna däraf, som anhopats i ringar kring ekvatorn af några af jordens inre sfärer, och som till och med utgöra massan i en hel inre sfär. Från denna vår ståndpunkt skulle nu af alla jordens sfärer endast denna senare sfär te sig som ett helt klot och af de öfriga, för så vidt de i sig ägde tillräckligt groft material, skulle endast bälten eller

ringar kring ekvatorn vara skönjbara, där de gröfsta aggregationsformerna äro anhopade. Jorden skulle då framstå som en Saturnus i smått. Detsamma är fallet med hvar och en af planeterna, sedd från en gröfre materiell värld än vår. De hafva hvar och en Saturnustypen inom sig, liksom ängeln har människan, människan djuret o. s. v. Allt finnes i allt. I det lilla som i det stora, däruppe som härnere.

Jordens inre sfärer äro bebodda af lifsarter, som delvis stå i relation till deras delvis gröfre materiella byggnad. I dessa sfärer finnas ju äfvenledes både vanlig fysisk materie, eterisk sådan och astral, hvarför lifvet där äfven har motsvarande typer att uppvisa. Men de allra gröfst materiella lifsformerna därstädes förhålla sig till vår jordytas djur och växter, som dessa i sin ordning till vår astralvärld . . . Då nu mänskor och högre djur här efter döden öfvergå till astralsfärerna, efter en tids vistelse i jordens närmaste astrala atmosfer, så är det helt naturligt, att, som meddelats oss, vissa lifsarter från de gröfst materiella sfärerna i jordens inre i själfva verket just hafva sitt dödsrike på vår jordyta i vissa arter af dess djurlif. De erhålla i de kroppar, som där bjudas dem, organ, som genom sin finare byggnad och högre aggregationsform af materialet stå lika mycket öfver dem, hvari de varit vanda att vistas i sin underjordiska lifsregion, som människans och djurens astrala gestalter i Kama loka stå framom deras materiella i lifvet här.

Bien, myrorna och insekterna i allmänhet äro just sådana döda djurvarelser från jordens inre, som under särskild omvårdnad af djur och växtdever här i jordens blåa sommarluft njuta sin himmel och i vårens och sommarens blomsterängder skåda all den paradisets härlighet, som de äro mäktiga att glädja sig åt. Häraf härleder sig deras, i förhållande till den jämförelsevis låga djurtyp de representera, så höga och ädelt utvecklade samhällslif, omedvetet för dem organiseradt och ledt af högre andar, alldeles som våra döda i vårt dödsrike och vår himmel glädja sig åt ett samlif och samarbete

i kärlek, vida öfver hvad de själfva förmå att åt sig organisera här; ty som bekant ledes äfven vår andliga uppfostran på andra sidan af höga dever och andra andlighetens mästare. Då bien, myrorna m. fl. dylika djur befinna sig »i lifvet» på de inre sfärerna, äro deras samhälleliga organisation, deras förstånd och förtänksamhet m. fl. andliga egenskaper ej på långt när så högt utvecklade, som de sedan varda efter döden, då dessa varelser nå en relativt hög sfär af sitt dödsrike just på jordytan och där njuta frukterna af sina högsta instinkter, som alldrig obemängda kunde göra sig gällande i de försök till ofullkomliga samhällsbyggnader de arbeta med där nere i de oändliga djupen.

Biens fysiska lifsform är som bekant af höga andar hitförd från planeten Venus. Måhända följde då äfven gnistor med till deras högre djursjälar, hvilka på jordytan förena sig med och upplifva till allt högre glöd de små dunkla kamiska djurhamnar, som ur ett underjordiskt rike efter sin död där uppstiga till jordytan, liksom bubblor ur bottendyn genom den brusande oceanen höja sig till ytan, för att där förena sig med den soliga strålande luften ofvanifrån.

Vi måste tänka oss, att det hos varelserna därnere i de skumma djupen rörde sig en känsla af glödande längtan till något bättre, en längtan, som kunde vara lika djup och sann för det den måhända ej förmådde taga sig uttryck i några föreställningar om ett lif efter detta. Den svultne och misshandlade hunden här längtar för visso efter något bättre, efter en herre, som med mildhet och ömsinthet besvarar hans hjärtas varma hängifvenhet, fast han ej i sin skumma hjärna kan utforma denna trängtan till en lefvande religiös bild af ett bättre lif efter detta i himlen, som människan tror på. Men naturens omätliga ande finner lika mycken lycka i att besvara det ofullkomliga väsendets kärleksbehof som den mer utveckades lyckodrömmar, och i Kama loka finner förvisso hunden liksom hvarje trånande

djursjäl uti en god människa eller i en djurdev en god och ömsint vårdare och mästare.

Var det väl måhända nu så, att i forna ofullkomliga utvecklingsskeden ej ännu på jorden, hvarken bland dess ande- eller djurraser framträdt något släkte, lämpligt att af sin egen organism utdana en form, en lifsart, noga afpassad efter det själiska och kroppsliga behofvet hos de döda djurhamnarne från de omätliga källrarne i jordens inre? Måhända! Men deras gryende själiska behof måste dock tillfredsställas genom ett »vehikel», hvari de i vår blåa sommarluft kunde njuta sin himmelska hvila parad med en för deras anlag harmoniskt afpassad verksamhet, såvida den eviga kärleken och omvårdnaden om allt skapadt ej skulle komma till korta. Och så skedde det stora undret!

Ryckta genom omätliga rymder af djupens kärleksträngtan likt en blixt af kärlek flögo lifsformer, skylda och bevarade mot rymdens kyla under starka och visa vingar, från en högre värld öfver till vår jord. De lefva här än, och i dem lefva de döda från djupens regioner. Vi hafva sålunda i bien och många andra deras gelikar »döda varelser» fullt skönjbara och påtagliga för alla våra sinnen midt bland oss. I honungen njuta äfven vi af den »nektar och ambrosia», som utgör dessa jordiska paradisinnevånares härliga näring.

Gränslinien emellan de lefvande och döda är sålunda ej så lätt uppdragen, som det synes oss, då vi helt kritiklöst hålla före, att hvar och en medveten varelse, som verkar och innebor i en för oss skönjbar kropp omöjligt kan räknas till dem, som nyligen genomgått dödsrikets port. Saken är ingalunda så enkel. Vår uppfattning af lifvets och dödens respektive riken i naturen kan i detta fall jämföras med kinesernas uppfattning af världen. Asiens länder äro på deras världskarta tämligen korrekt afbildade, men Europa, som mycket riktigt gränsar mot den stora oceanen i vester, är endast utritad som en rund tjock oformlig bulle. Gränslinien mot oceanen, i verkligheten så invecklad, så

slingrande i oändliga intressanta vikar och sund, hafva de förenklat, så att ej minsta tillstymmelse till likhet med dess verkliga konturer återstår på deras karta. Så ock med gräslinien i vår värld mellan de lefvande och döda varelserna. I verkligheten är den oändligt svår att bestämma och sinnrikt invecklad, men för våra lärda och teologer såväl som för den stora mängdens okritiska uppfattning ter den sig, som en sådan der oformlig enkel tjock bulle, som Europas fjordrika strandkontur, sedd genom en gammal kinamandarins glasögon på en i urfädernas tid uppritad världskarta.

För att nu återkomma till bien, så har man mycket förvånat sig öfver bisamhällets oerhörda omsorg om drönarnes välbefinnande och deras förekomst därstädes i tusental, då likväl en enda är tillräcklig för visens befruktande. Omöjlig skulle denna fråga ju äfven vara att besvara från vanlig materialistisk synpunkt. Men om dylika spörsmål kan man med fog säga:

Ej mänskan behöfver arbeta
Med oviga verktyg att leta
I mullen ett svar på hvar fråga,
Som aldrig ändå vill bli klar.
Den löses med högre förmåga —
Till andar, besläktade, kära,
Hon bedjande nalkas. De bära
På aningsfullt spörsmål ett svar.

Vi stå här inför ett fall af naturens allra djupaste betydelsefullaste lifshemlighet — dess offervåsen. Intet offer i världen sker i själfva verket förgäfves, fast det ofta synes så.

Vi själfva äro ej heller från en högre synpunkt annat än drönare, som skola varda gudar.

Det är för bisamhället i själfva verket af yttersta vikt att hafva så många välfödda glupska och lata drönare som möjligt. Eljest skulle snart hela kupan gå under. Ty drönarne äro just de blifvande arbetsbina, som inkarnera sig såsom sådana, därvid åtnjutande en välbehöflig hvila och välbefinnande i döden efter sitt sträfsamma karga lif i de inre

djupt materiella världarne. Det är först efter en sådan hvilotid, som dessa drönare, — som de små djursjälarne med villig håg och friska krafter kunna hänge sig åt det visserligen under harmoniska lifsförhållanden försiggående, men icke desto mindre rätt påkostande arbetet i biens dödsrike, vår sommartid. Då arbetsbien uppoffra tid och kraft på att väl föda drönarne, medan dessa njuta sitt dolce far niente, den tid som härför är dem af naturen beskärd, göra de förvisso ingen onödig gärning, utan deras offer kommer hela släktet till godo i följande generationer af rätt flitiga, kraftiga och talrika skaror af arbetsbin. Då de många drönarnes kroppar efter döden upplösas, indragas deras eteriska och astrala beståndsdelar i den inom kupan fortgående äggkläckningsprocessen och bidraga att gifva kraft och helsa åt larverna medels sin öfverflödande lifsprana. Så går det också till vid stora naturolyckor, häftiga epidemier och krig, bland människorna då en mängd kraftiga organismer i själfva sin ålders blomma skördas af döden och upplösas. I synnerhet om döden varit ett hängifvet offer för fäderneslandet, såsom t. ex. vid japanernas heroiska stormningar af Port Artur, dirigeras af den hängifna önskan att tjäna sitt folk de oerhörda massor af fysisk eterisk lifsprana, som varda lösgjorda, då unga, starka organismer plötsligt upplösas, tillbaka till det älskade fosterlandets näjder, där de bidraga att förse inkarnerande själar med friska, tjänliga kroppar. Det är genom rikedomen på sådan lifsprana, som den starka folkökning möjliggöres, som nästan alltid framträder efter blodiga krig. I naturens hushållning förfares aldrig ett runstycke, fast vi mena så.

Vår fysiska värld är sålunda befolkad af två stora varelsekategorier, dels af sådana väsenden, som likt mänskan och de flesta djuren, här hafva sin egentliga lifssfär, d. v. s. här nå den djupaste punkten af materialitet på sitt lifshjul, som fullbordar ett hvarf för hvarje inkarnation, dels af sådana t. ex. bina, som redan genomlefvat sitt för utvecklin-

gen så betydelsefulla djupast materiella lifsskede på någon af sfärerna i klotets inre, och endast passera igenom en tillvarelseform här, som vi passera genom Kama loka på väg till än högre sfärer — eller kanske de, om de äro synnerligen lågt stående, rent af här åtnjuta den högsta andliga tillvaro, som tillsvidare är dem möjlig att uppnå.

Astralvärldens bebyggare kunna indelas i alldeles liknande kategorier. De utgöras dels af människor och en del djurarter, dels af naturandar, najader, älfvor, tomtar m. fl. från vår jords eteriskt-fysiska afdelning, som alla relativt nyligen genomgått dödens port och i Kama loka fortsätta sin tillvaro i astralgestalt, många af dem endast på genomgående till än ljusare rymder, till Devachans soliga ängder; dels bebos alstralvärlden af dever och otaliga andra väsenden som ej nedstiga längre i materialitet än till astralplanet, och sålunda där hafva en liknande vändpunkt på sitt lifshjul som vi och däggdjuren här på jordytan. Där i astralvärlden få de då, i yttre måtto mer eller mindre lämnade åt sig själfva af de upphöjda andliga ledarne, utkämpa den lifsstrid, som är för alla väsenden nödvändig, om de skola ernå självständighet och genom djup lifserfarenhet ammad moralisk fasthet, under det att människan i samma astralvärld, alldeles som bina och myrorna här, ömt omvårdas af väsen högre än hon själf, andligen näres af dem och organiseras i samhällen vida mer förädlade än hon själf skulle kunna åstadkomma — allt på det hon i *sitt* dödsrike må åtnjuta den välbehöfliga hvila och förfriskning, som dels är nödvändig för att sätta henne i stånd att med nya krafter upptaga nästa lifskamp på jorden, den hon enligt sakens natur ju utmåste kämpa mera lämnad åt sig själf — dels ock tarfvas för att stämma hennes väsen till den djupa harmoni, som ensam möjliggör hennes delaktighet i än högre himlars salighet, i Devachan. Mycket brottsliga individer utgöra som bekant undantag från denna regel.

De dever och andra varelser, som just i astralvärlden nå sitt djupast materiella lifsskede, hafva

lifsregioner motsvarande vårt Kama loka, dels i en astralvärld af högre typ än den för människan åtkomliga, mestadels belägen på koncentriska sfärer af utomordentlig härlighet utanför människans Kama loka, dels hafva de, om de äro af än högre typ, ett lifsskede på ett högre plan motsvarande vårt Kama lokiska, men förlagdt till den mentala världen.

Sina himlar åtnjuta de då på det allra högsta mentala planet och på det buddhiska. Lefvande eller döda varelser, långt ifrån att vara principiellt åtskilda af någon mer eller mindre oöfverkomlig barriär, äro sålunda på hvarje trappsteg af tillvarons oändliga himlastege allestädes blandade om hvarandra i en skenbart outredlig härfva. De gå så att säga hand i hand mot fullkomningens stora mål, och redan i Kama loka skola vi, som »döda», sammanbo med lefvande dever, älska och älskas af dem samt arbeta med dem, undervisas af dem och tjänstgöra som lärare åt de lägst stående bland deras oändliga skaror.

Då skola många släkten bland dem, hvilkas individer måhända stå lika högt öfver vanliga människor, som vi öfver de enskilda bien, icke desto mindre nödgas beundra de underbart organiserade samhällsbyggnader, som vi med höga andars direkta hjälp åt oss uppföra i den högsta astralvärlden, alldeles som vi här beundra biens samhällslif, hvilket ju är oändligt mycket mer harmoniskt gestaltadt än vårt eget, tack vare den ledning de erhålla af skyddande s. k. djurdever, som från astralplanet leda deras verksamhet genom att hos dem stimulera deras ädlaste och medels suggestion undertrycka deras lägre instinkter.

Bien hafva, som bekant, astrala sinnen och kunna således äfven här lätt förnimma ett sådant astralt inflytande.

Växtdeverna.

Enligt teosofiska auktoriteter stå växterna, isynnerhet träden, i samband med dever. Vi hade nu fått den upplysningen, att dessa dever stundom

särskildt om våren, vistas i träden och använda dessa som arbetsfält och äfven näringskälla. Genom deras energi omsatt i trädets lifsprocess, upplösas nämligen alltjämt fysiska atomer i sina astrala beståndsdelar, alldeles som trädens rötter upplösa bergarterna i finare fördeladt material. Dessa i astrala ämnen upplösta atomer använda nu träd- och andra växtdever till sin näring, och just detta näringsfång är ett af de starkaste motiven, som förmår dem att nedlägga sin energi i växternas uppdragande och förkofran. Ju kraftigare utvecklad ett träd varder, ju fler fysiska atomer uppdelas också af dess lifsprocess i astrala sådana, och ju mer näring erhåller växtdeven. Men, sades det till oss, träden få därför ingalunda betecknas såsom fysiska kroppar för deverna, utan endast som näringskällor och tillfälliga bostäder, och äfven då deven vistas inom trädet, dväljes han alltid på astralplanet, ty hans egentliga gestalt är endast astral. Vi skrefvo nu och frågade en occultist härom, men fingo af andarne, sedan vårt bref var afsändt, den rättelsen af vår förra uppfattning, att växtdeverna äfven hade en fysisk-eterisk gestalt. Då brefvet från den tillfrågade occultisten anlände innehöll det äfven mycket riktigt samma svar på vår fråga — att växtdeverna icke blott ägde en astral utan äfven en fysisk eterisk omklädnad. I förbigående vill jag säga, att det endast är ett fåtal frågor, som vi ansett oss kunna besvära nämnda occultist med, och de skola alla så småningom särskildt omnämnas, så att vår teosofiska läsekrets ej må vara i tvifvel om, hvilka af de här afhandlade uppgifterna på detta sätt blifvit kontrollerade.

Växtdevernas utseende är mycket egendomligt. De likna i själfva verket just träden, och kunde vi se den eteriska och astrala värld, hvari de vistas, skulle dess rymd synas oss vimla af härliga flygande rosenbuskar och träd — försedda med människohufvuden. I öfrigt är träddevernas organism mer lik den mänskliga, än man vid första anblicken skulle vara böjd att anse. Deras rötter (astrala-eteri-

ska rötter) motsvara i själfva verket, så väl till byggnad som funktioner, väsentligen människans ådror och lymfkärl, under det att grenarne motsvara vårt nervsystem. Ådrorna tillföra, som bekant, människo-organismen materiell näring och nerverna tillgodogöra sig ur atmosferen dess prana. Så draga äfven trädets rötter relativt grof och tung näring ur mullen, då grenarne medels sin grönska dricker luftens nektar och nära trädet därmed. I devens astrala gestalt hafva rötterna (ådror) och grenarne (nerver) motsvarande lägre och högre funktioner på deras plan. Det fysiska trädets rötter och grenar sammanlöpa i stammens nedre del, men i devens astrala gestalt kunna de lätt hopfällas och blandas om hvarandra till en knippa, alldeles som nerver och ådror äro arrangerade i den mänskliga gestalten.

Man tycker nu att enligt analogien träddevens människohufvud borde ha sin plats just i nedre delen af stammen, där ådror och nerver mötas och i själfva verket är det väl oftast tillfinnandes där, men devens eteriskt astrala gestalt är så plastisk och tänjbar, att han utan minsta svårighet placerar hufvudet hvar som helst, då han finner så af behofvet påkalladt. Ofta brukar han, sedan han på lämpligt sätt tillhopafällt sina eteriskt astrala ådror och nerver, omgifva dem med en mänsklig form, och han trifves förträffligt i denna hamn, fast det ej är hans egentliga. Då människor högt älska trädens skönhet och följaktligen mycket tänka på dem, bidraga deras tankebilder, som ju alltid likna ägaren, att förstärka träddevens människohamn, och träddeverna hvilka ju lefva på ett plan ofvan vårt, och därför hafva långt bättre reda på våra förehafvanden och tankar än vi på deras, äro särdeles förtjusta att på detta sätt i våra tankar få mottaga gåfvor, som bidraga att rikta och försköna deras tillvaro. De återgälda vår tillgifvenhet på tusen sätt genom att sända oss varma, rena känsloimpulser och genom att villigt offra åt oss sina frukter och själfva trädens stammar, då dessa blifva gamla och deras dever ändå snart måste se sig om efter nya nä-

ringskällor. Däremot äro de synnerligen bedröfvade då vi nedhugga eller på annat sätt skörda unga lifskraftiga eller medelålders träd. Ehuru deras rymdsinne ej är på samma sätt utveckladt som vårt (så se de t. ex. solen endast som difust ljus, ej dess fulla härliga gestalt som vi), hafva de i stället ett vida mer utveckladt sinne för att se framåt i tiden än vi och de kunna af många tecken, ofattbara för oss, förutse när ett fysiskt träd af en eller annan orsak är hotadt med undergång och vidtaga vanligtvis i god tid anordningar för att på en annan mer säker plats uppdraga en ny sådan näringskälla åt sig. Ehuru deras tidsuppfattning sålunda i en viss riktnig är mer omfattande än vår, lider den på annat sätt af en betänklig brist. De ha ej alls människans klara betecknande förnimmelse af tidens jämna framåtskridande, utan få den så att säga mera klumpvis. Detta få ju äfven vi till en del, t. ex. då vi efter en djup sömn uppvakna och tycka att hela natten gått lika fort som en minut af dagen. Äfven då någon af oss, hvilket dock är rätt sällsynt, genomlefver ögonblick eller timmar af hänryckning, har han oftast ingen riktig uppfattning af tidsmåttet, utan kan förnimma en sekund såsom en timme eller tvärt om. Men träddeverna ha det nästan alltid sålunda ställdt med sin tidsuppfattning. Deras lif utgöres i själfva verket till sin största del af ett oerhördt känslorus, hvarunder de äro nästan alldeles ur stånd att uppskatta tiden, Härunder står deras förstånd så att säga alldeles stilla och de kunna då hvarken reflektera eller planera beträffande någonting. Men med en stark viljeimpuls nndertrycka de sedan plötsligt sina häftiga emotioner, och nu kommer deras förnuft till heders, ehuru det gör sig gällande, ej som hos oss i samband med känslan, utan nästan alldeles fristående. Deras förstånd är då skarpt och klart och de hafva i dessa korta tidsmoment väl uppfattning af den tidrymd som förgått sedan de sist voro i ett liknande tillstånd, och de tänka då och planera för framtiden, till dess känslorna åter taga öfver-

hand och de hänryckta försjunka i sitt sällhetsrus. Detta deras bristande sammanhang emellan känsla och förnuft, abrupta tidsuppfattning samt deras vår underlägsna rymduppfattning gör, att man kan starkt ifrågasätta huruvida de ej i genomsnitt stå något lägre än en civiliserad tänkande mänska, trots att såväl deras förstånd i och för sig som deras känsla är vida mer utveckladt än hos en vanlig människa. I synnerhet är deras känsla i högsta grad ren, ädel och afundsfri, hvilket gör, att de utan men för sin karakter kunna hängifva sig åt sådana hejdlösa utbrott i den vägen. Men att förvärfva den kontinuitet i tidsuppfattningen, som vi mänskor trots all vår svaghet i öfrigt ernått, och vår från andra naturväsendens synpunkt afundsvärda förmåga af samarbete mellan känsla och förstånd, kräfver i själfva verket ett så väldigt evolutionsarbete, att vi, under det växtdeverna fullgöra detta, väl torde medhinna att förvärfva oss både deras varma, rena känsla och höga intuitiva förstånd.

Växtdeverna, liksom andra dever, härstamma som bekant från andra mänskligheter i solsystemet, hvilka redan mer eller mindre undangjort den egentliga mänskliga utvecklingsfasen eller den fas då ett varelsesläkte är, enligt planen för dess evolution, djupast nedsänkt i materien. För olika lifsarter är denna punkt naturligtvis mycket skiljaktig. Emellertid synes det, om vi i detta hänseende äro riktigt underrättade, som om växtdeverna, åtminstone somliga arter bland dem, möjligen ej träddeverna, hvilka stå högst, ännu hade en period af nedåtgående i materialitet framför sig. Måhända hafva de på de världar, där de genomgått sitt egentliga mänskliga stadium, varit djupare nere, än vi nu äro, så att deras förestående »nedåtgående båge» endast är en underafdelning af deras i det hela uppåtgående stora båge, alldeles som då mänskligheten nu under femte rotrasens första del gick nedåt igen, ehuru hon då aldrig hann så djupt i materialitet som under fjärde rotrasen, materialitetens kulmen i vår värld.

Allt nog, en del af växtdeverna äro redan i fart med att materialisera sig å det groft fysiska planet, ej blott den eteriska delen däraf. Men innan vi närmare inlåta oss på beskrifningen häraf, blir det nödvändigt att tala om förhållandena vid våra poler. Genom A. P. Sinnetts bok, Jordens konstitution, är det bekant, att vid båda polerna utmynna ofantliga rör, hvilka sänka sig genom alla de inre sfärerna utom den innersta.

Genom dessa rör försiggår nu till stor del jordorganismens ut- och inandning. Hans andning är vida mer komplicerad än vår, bland annat däruti, att när han utandas med ena lungan inandas han med den andra. Denna andning står äfven i samband med hans rörelser, alldeles som det brukar vara fallet i viss mån äfven hos en mänska, då hon utför något tungt regelmässigt arbete. Vi veta alla, huru den som arbetar t. ex. vid en pålkran gärna vill markera sina ansträngningar i takt med andedräkten och därför sjunger någon enkel sång.

Jordorganismen drager ett helt andedrag för hvarje omlopp han gör omkring solen. Han utandas nämligen vid nordpolen, då norra halfklotet har sitt sommarhalfår, inandas under vintern där och utandas samtidigt med södra polen, då södra halfklotet har sin sommar.

De respektive halfklotens sommarvärme uppkommer, som bekant, därigenom att dessa zoner då vändas mot solen och därför få mottaga dess ljus mera vinkelrätt mot jordytan än under vintern. Men sommarvärmens förmåga att lifva växter och djur, mänskan ej förglömmandes, beror dock i mycket betydande grad på de lifgifvande astrala och eteriska emanationer, som vid en utandning utströmma genom polerna, öfverhölja hela luftkretsen och fylla den med osynlig lifsessens, och äfven i hafsvattnet afsätta en relativt mer materialiserad sådan. Det är i själfva verket just genom denna essens, som luften och vattnet till stor del få sin skimrande blåa färg om sommaren, som öfvergår

mer i grått och blåsvart på vintern, då ej så mycket sådan essens återstår i våra regioner.

Vid nordpolen har vår mänsklighet sin vagga och hvarje rotras framlefver där i en paradisisk omgifning och hägnad af höga rishier sin första oskuldsfulla lifsålder. Vi hafva nu blifvit undervisade därom, att det skydd, som förhindrar vanliga människor att nå polen, består i en oerhörd is- och köldbarrier, dock ej uppkommen därför, att nordpolen är så särdeles mycket nordligare och därför kallare än andra arktiska trakter i yttersta norden. Nej, denna isbarrier är af alldeles lokal natur. Ty det ofvannämda stora röret, som från polen sänker sig genom sfärerna i jordens inre, upphör icke ens, som man kanske skulle vara benägen att antaga, vid jordytan, utan fortsätter ett godt stycke ut i rymden tvärsigenom den eteriska sfär, som hvälfver öfver oss och som utgör den yttersta af de fysiska sfärerna.

Uti denna eteriska sfär är dock nämnda rör ansenligt vidare till sin omkrets än i de inre fasta sfärerna och bildar vid polen sålunda en terrass omkring själfva polhålet å vår jordyta. Just på denna terrass är det nämnda underbara paradiset* beläget, som utgör alla rotrasers vagga. Den essens, som där utströmmar från jordens inre och sprider sig öfver hela norra halfklotet, genomträngande med lätthet etersfären i fråga, framstörtar nu i samlad massa öfver denna cirkelformiga terrass. Då nämda essens äfven sedan han förbredt sig öfver jordytans väldiga omfång och därvid naturligtvis förtunnats i proportion, likväl äger en ytterligt upplifvande verkan på alla organiska processer, är det lätt att förstå, att hans inflytande i detta nordpolens trånga paradis, hvarigenom han i koncentrerad massa framrusar, måste

* Andarna uppgifva, att det måhända snart torde upptäckas och besökas medels tillhjälp af luftskepp, hvarigenom en väldig omhvälfning i den gängse uppfattningen af världsbyggnaden skall åstadkommas. En sådan expedition kommer då att åtnjuta särskildt skydd af höga occultister och så öfvervinna hvarje hinder.

vara öfverväldigande. Så är äfven fallet, och äfven de tre gröfve aggregationsformerna af materien därstädes varda så impregnerade med lifskraft, att de ej mer likna hvad vi kalla materie här, utom så till vida, att de allt fortfarande äro synliga för ett mänskligt öga och påtagliga. Men i själfva verket jäsa de och koka så af spirande lif, att otaliga de skönaste former alltjämt uppkomma, utan att behöfva näras och tillväxa på det vanliga tidsödande sättet. De framträda plötsligt likt skimrande såpbubblor, men lefvande relativt bestående sådana. De likna i allo det bekanta Mangoträdet, som Indiens yogier på en timme framdrifva, just genom att på detsamma slösa sin öfverflödande lifsprana.

Påverkad af den stora jordandens intelligens, antager materien därstädes prototypartade former, till alla de nya lifsarter, (ej blott människoraserna sålunda), ja till alla de nya uppfinningar och inrättningar, som i vår tidsålder skola framträda på jorden. Här blomstra redan alla de framtida variationerna af våra kulturväxter och husdjur, dem det skall varda framtida odlares stolthet att hafva ånyo utdanat på jorden.

Hit föras stundom under natten våra uppfinnares astrala hamnar, för att se och lära känna de maskiner och andra instrument, de af sin karma hafva fått i uppdrag att skänka åt sin tid.

Här blomstrar städse det Eden, hvarur hvarje människoras alldeles, som legenden förtäljer, utgått och skall utgå. Alla sagor äro i viss mån sanna om de endast inpassas i sitt rätta sammanhang, å rätt tid och ort .

Fast den ofvan nämnda etersfären på sydligare latituder hvälfver sig flere mil öfver våra hufvuden berör den dock jordytan närmast omkring polen, alldeles, som enligt A. P. Sinnet alla sfärerna äfven i jordens inre beröra hvarandra närmast polhålet, ehuru de vid ekvatorn äro åtskilda.

Etersfärens temperatur är nu lika litet vår jordytas som sfärerna i jordens inre hafva en temperatur af samma grad som vår. Dessa inre sfärer

äro mycket varmare än vår sfär, och etersfärens temperatur är, åtminstone i närheten af polerna oerhördt mycket kallare än äfven de arktiska ländernas. Härigenom uppkommer närmast omkring paradiset vid polen en köldbarrier bestående ytterst, där etersfären ej än står i så innerlig kontakt med jordytan, af vanlig is — dock ej så alldeles vanlig, ty däri finnas, till följd af den intensiva verkan af den vid polen utandade lifsessensen snöstjärnor af närmare en meters genomskärning. Innanför isbältet vidtager en ringformig insjö af flytande kolsyra och sedan af flytande luft, intensivt blå, som det endast kan anstå hafvet kring sagoön. Strandbrädden till denna utgöres innerst af klippor af frusen kolsyra och frusen luft. Sedan följa samma ringformiga bälten fast i motsatt ordning och därinom blomstrar paradiset, slutet för oss medels himlarnes sjudubbla insegel.

Kunde en människa inträngа i själfva etersfären, skulle hon förnimma densamma, åtminstone vid polerna, endast som intensiv köld, ej som något påtagligt. Längre söderut lär nämda sfär utmärka sig för en lika intensiv hetta, och vara lik en osynlig gördel af eld kring jorden, som kommer temperaturen att stiga i stället för att aftaga äfven i de öfversta lagren af vår atmosfer, om man endast vore tillräckligt högt uppe däri för att kunna göra iakttagelser i denna riktning.

De emanationer, som ur jordens inre utandas vid de båda polerna, äro ej af alldeles samma slag. Afven här gäller det, att hvarje manifestation sker i två hvarandra i viss mån motsatta riktningar, — *ett par*, som Annie Besant uttrycker sig. Emanationerna från nordpolen äro sålunda af mera andlig eterisk art och de från sydpolen relativt mer materiella. Härigenom blifva sydpolsemanationerna lämpliga för två egendomliga lifsutvecklingar, som skulle vara illa betjenta af utandningen från nordpolen endast. Andarna försäkra nämligen att i den gröfre materiella världen något under södra polarkontinentens yta hafva svartmagerna uppbyggt åt sig

ett oerhördt rike, det största de äga på denna sfär. Deras lifsyttringar därstädes näras dels af de nämnda materiella emanationerna från sydpolen, dels af den lifliga vulkaniska verksamheten på denna arktiska kontinent, som i riklig måtto förser dem med de af de lägsta passioner vibrerande eteriska och astrala utströmningar, hvilka alltid åtföljа den för oss synliga lafvan och askregnet. Inuti sju af polarkontinentens vulkaner äro detta rikes hufvudstäder uppförda, dock som sagdt är, ej på jordens lägre fysiska grund, utan något under densamma på en jordyta af fastare aggregationsform. Några millioner af de djupast sjunkna människosjälarna bebo detta rike och lida ett efter vanlig jordisk måttstock alldeles olidligt förtryck af de svartmagiens storfurstar, som härska där. Rikets styrelseform är en slags adelsrepublik — en som andarne säga i sig synnerligen ideel statsorganisation — hvarför äfven dess vrångbild, som följaktligen måste sjunka djupare än mindre ideela statsorganisationer kunna, just lämpat sig för organisationen af detta inferno.

Man skulle dock grundligt bedraga sig, om man menade, att denna svartmagernas mönsterstat under sådana herrars ledning endast vore ett kaos af brott och lidelsernas ohämmade tumult utan någon som hälst fast regering. Fallet är istället det alldeles motsatta. Där finnes en regering, som upprätthåller ordning och skick med större eftertryck än i något annat rike, vore man nästan frestad att säga, och lagarne där äro de strängaste och mest moraliska i formelt hänseende man gärna kan tänka sig. Det utgör i själfva verket just dessa det ondas storfurstars högsta nöje att under stränga moraliska sedebud nedpressa de mindre mäktiga svartmager och andra brottsliga människosjälar de fått under sin domvärjo. Att tvinga dessa af de vildaste och ondskefullaste passioner hvarje ögonblick sjudande varelser att icke desto mindre i allo underkasta sig de mest rigoröst fariseiskt småaktiga moraliska sedvänjor, detta utgör just den härskande kastens grymma nöje och på samma gång dess listiga af själfva om-

ständigheternas makt påtvingade politik. Ty hur skulle ett samhälle, uteslutande sammansatt af så genomgående brottsliga element på annat sätt kunna hållas i tygeln, så att dess regerande kast finge något verkligt välde därstädes.

Nej de brottslingar, som inkarnera i detta det ondas rike undkomma därmed ej den goda lagen. Han varder för dem förbytt i ett järnhårdt yttre ok, då han ej kan verka genom deras eget samvete, och då de ej velat foga sig efter en mer eller mindre god mänsklig öfverhets välmenande bud, få de till sina herrar djäfvulska bödelsnaturer, som med njutningsraseri göra sig till lagens grymma väktare och hämnare. De lära sig i själfva verket på detta sätt, trots sitt inre motstånd, att åtminstone i yttre måtto iakttaga ett tillbörligt uppförande, en vana, som sedan kommer dem tillgodo och för dem möjliggör en förnyad inkarnation i den fysiska mänskligheten, då de i detta demoniska rike uttjänt tillräckligt af sin hopade onda karma. Två vägar stå dem därstädes öppna, liksom öfver allt: det godas och det ondas. Kunna de blott fatta kärlek till någon varelse äro de räddade. Ty försynen har så visligt anordnat, att i denna straffets hemvist kärleken varder mer lockande om möjligt än på jorden, just därför, att han därstädes har mycket värre för att taga sig uttryck. Det är nämligen en lag för svartmagerna, såväl höga som låga, att de vanligen kunna i betydlig mån uppskjuta sin straffande karma, blott de väl vakta sig för att utföra *någon enda* osjälfvisk kärlekstjänst, åt den de älska. Göra de detta, hafva de i och med det samma för tillfället kastat om sin viljeriktning, som var ställd endast på själfvisk maktfullkomlighet, och de blifva ögonblickligen ett rof för andra svartmager, som strax upptäcka deras blotta och rikta sina hugg däremot. Ett sådan tillfälligt viljesvagt ögonblick i det ondas tjänst utlämnar dem åt deras straffande karma, och de äro därför synnerligen rädda, för att svikta på detta sätt, och hafva åt sig utdanat starka skyddande tankar, eller elementaler, som

genast liksom ett ondskans och självviskhetens samvete göra sig hörda, då de känna sig frestade att göra något osjälfviskt godt, om än aldrig så litet. Godt med beräkning, att få fullgod ersättning i människors beröm och förtroende, som ökar deras makt, kunna de naturligtvis utföra efter behag.

Men det gifves nu en lag, som kommer just den förbjudna frukten att synas som den mest lockande. Det är just genom att de upptäckt denna lag, som svartmagerna blifva i stånd att så hårdt fresta vanliga människor, för hvilka just det onda är förbjudet. Dock, ett gammalt ordspråk säger, att ingen uppfinning någonsin har gagnat sin uppfinnare, och sanningen häraf få just svartmagerna erfara. Just detta, att hvarje osjälfvisk kärlekstjänst är dem strängeligen förbjuden vid äfventyr, att de varda, som det ju måste synas dem, krossade af sin onda straffande karma, kommer begäret inom dem att ändtligen en enda gång få utföra en sådan osjälfvisk handling mot någon de älska, att omätligt anhopa sig och växa till en lusta, som slutligen blir dem alldeles outhärdligt att längre söka underkufva. Trots alla hotande följder gifva de slutligen vika, om äfven endast för ett kort ögonblick för denna sin mani, och de drabbas då omedelbart af karmas hand för allt det onda de föröfvat, men äro i och med detsamma räddade från den andliga döden. Många såväl bland de arma förtryckta undersåtarne som bland de mäktiga i detta det ondas rike kring sydpolen nära sålunda i sina hjärtan verkliga änglabarn af goda uppoffrande tankar, dem de ej på länge våga omsätta i handling, men som just därför blifva dem alltmer och mer lockande, närda af tusende drömmar, och som dessutom gripa dem med en slags fasas makt, i det de förstå, att desamma förr eller senare med naturnödvändighet måste öfvervältiga dem och tvinga dem till handlingar, som skola störta dem i fördärfvet, synes det dem. De förefalla sig själfva därvid som ett slags själfmördare, som just af fasan i den handling hvaröfver de vant sig att fantisera,

drifvas att än ytterligare förstärka sina fantasibilder i denna riktning, till dess deras andliga motståndsförmåga alldeles öfvervältigas af det de frukta allra mest. Då en innevånare hög eller låg i detta det ondas rike utfört en god handling förlorar han med detsamma allt skydd och fotfäste i det samhälle, dit han hör, och dess lagar, ehuru i yttre måtto rigoröst moraliska, äro i själfva verket så illistigt skrymtaktiga, att hvarje sådan handling på det grymmaste straffas af dem, ett straff som ej upphör förr än den skyldige efter en oändlighet af kval, dem hans organism där uthärdar till vida högre grad än en människa här förmår, skiljes hädan från djupets plågovärld och sedan återfödes på jorden. När en sådan omvänd svartmager varder människa, framträder han oftast med ett slag, som en högt intelligent god människa, hvars godhet är af en synnerligen impulsivt verksam natur. Han har ju så många drömmar i den vägen liksom på lager, åt hvilka han ej förr vågat gifva uttryck i handling, och skyndar sig därför att ta skadan igen. Många af medeltidens helgon voro just sådana nyligen omvända svartmager från djupets plågovärld, och detta förklarar deras fasta tro på ett helvete och deras stora förmåga att skildra dess fasor. De hade dem i friskt minne. Detta förklarar äfven deras, kan man tycka, oresonliga asketiska anläggning och allt för djupa afsky för denna världens lustar och begärelser, hvilka dock för vanliga människor äro nog så berättigade, ej drifna till öfvermått, enär de just äro en af utvecklingens kraftigaste häfstänger. Men dessa helgon hade ju för sin del en gång blifvit svartmager just genom att missbruka begärelsens äggelser, och de kände, ehuru nu vända mot den goda vägen, inom sig samma anlag till ett dylikt missbruk, som fordom kommit dem att falla, och därför afstodo de frivilligt från ett världsligt godt, som för dem var af samma slag, som vinet för den nyligen botade alkoholisten — d. v. s. innebar en vida större frestelse och fara än för vanliga människor. Att de begingo det miss-

taget, att döma andra efter sig själfva, och vilja nödga alla andra till en för dessa tydligen alldeles öfverflödig ja skadlig försakelse af jordiska njutningar var ju en naturlig mänsklig svaghet.

Många sålunda ur de mörka djupen frälsta själar inspireras genom sitt högre jag, som intuitivt fattar, att de ännu så länge äga allt för liten motståndskraft mot vår världsålders frestande begär, att uppskjuta med sin vidare utveckling, som människor till en annan mer andlig världsålder, en ny rond eller till och med en ny manvantara. Deras högre jag eller de andar, som i sin ordning leda detta, äga nämligen en så upphöjd kunskap om världsförloppet, att de kunna förutse, hvilken världsålder ställer sig gynsammast med afseende på de andliga energier, som der företrädesvis komma till utdaning, för en viss individ med ett gifvet förflutet och af en viss själisk anläggning. Detta deras högre jags beslut, att tillsvidare uppskjuta med evolutionen, tager sig då hos individens lägre manas vanligen uttryck i en oändlig längtan bort från världen. En sådan person anser, som det högsta goda, eller tror sig åtminstone anse så, att utan vidare försök till utveckling undertrycka alla jordiska begär. Han varder därmed en s. k. nominell Budda, d. v. s. försjunker i relativ omedvetenhet på något högt plan och faller tills vidare ut ur den mänskliga evolutionen.

Han måste dock, som vi lärt, en gång ånyo ryckas med af lifsvågen och liknar sålunda i viss mån de frön af forntida växter, som blifvit nedbäddade för tusentals år i jorden, men ånyo vid något jordskred eller då man gräfver en brunn, komma upp i dagen och åter börja spira.

Den nu framställda utvecklingslinien till en s. k. preta budda anses dock, som jämförelsevis ogynsam för den omvände svartmagern, ehuru naturligtvis vida att föredraga framför det återfall till den onda vägen, hvaraf han kände sig hotad, och som kom honom att välja pretabuddaskapet, såsom sitt sista skyddsvärn. Ofta dras svartmagerna efter sin omvändelse åt ett helt annat håll. Det är just ur

deras leder, som den del af mänskligheten företrädesvis rekryteras, som på ett relativt tidigt utvecklingsstadium, öfvergår till devernas evolution. Detta beror i väsentlig grad därpå, att just de människor som visa anlag att tidigt blifva devakandidater, äro äfven desamma, som oftast blifva frestade till svartmagi och slutligen, om de falla, låta inviga sig till svartmager. Den människa, som visar tendens att tidigt öfvergå till de lägre devernas värld är nämligen en sådan, hos hvilken viljekraft, känsla och fantasi tagit försprånget framför de öfriga mer reglerande själsegenskaperna. Den starka känslan drifver nu en sådan själ till ytterligheter af både kärlek och hat, af ödmjukhet och härsklystnad. Men innan härsklystnaden öfvergår till det rena och starka begär, att leda, hjälpa och uppfostra de svagare, som just utgör kännetecknet på en devs positiva sida, tål densamma intet intrång af än så berättigadt slag, utan gripes vid hvarje tillstymmelse till sådant af den bittraste afundsjuka isynnerhet i form af svartsjuka. Nu är det just grundvilkoret för att få rättighet att öfvergå till devernas värld, att människan besegrar hvarje form af afundsjuka, synnerligen dess högst utvecklade typ svartsjukan. För all occult utveckling fordras passionernas besegrande, och slutgiltigt för erhållande af full befrielse från de tre världarnes tryckande band. Men olika grenar af occultism utföra detta passionernas öfvervinnande i helt olika ordning. För hvarje besegradt begär, förutsatt att under striden däremot verklig kunskap om detta begär naturförvärfvats, så att man ej som en pretabudda sväljer de nötter hela, man ej varit i stånd att knäcka (för att här ånyo använda denna bild) — för hvarje besegradt begär lösgöres en grupp af occulta krafter i vår organism. Devakandidaterna börja nu sin occulta utveckling just med att besegra svartsjukan, och då detta skett, få de förmågan att ej behöfva längre inkarnera sig på det fysiska planet utan endast i astralvärlden.

Hafva nu månne växtdeverna ännu något öf-

rigt att utföra i denna strid. Nog ser man deras, låt vara ofullkomliga, spegelbilder på det fysiska planet i växtvärlden inbördes kämpa om luft och ljus på ett sätt, som i detta fall synes en smula misstänkt, som tyder om ej direkt på afund så dock på den allra största likgiltighet för andras välbefinnande i vissa fall. Allt nog, en del af växtdeverna måste än en gång inkarnera på det högre fysiska planet här på jorden, och just de emanationer, som utgå från sydpolen, äro genom sin större materialitet än nordpolens ägnade att befordra detta växtdevernas partiella nedstigande i materien, äfven som förut påpekats nödvändigt för att de skola ernå mera kontinuitet i sin tidsuppfattning och ett mera fulländadt samarbete mellan tanke och känsla.

(Forts.)

Snöfall.

Rymderna, som synas omätliga och tomma,
Hafva dock sin vårtid, när jordens förgår,
Visa sin åtrå att oändeligen blomma.
Hvita sippors urland i häftig blomning slår.
Hvita sippor äro af ljusets barn de första
Spirande telningar deruppe, som på jord,
Äro de första, som efter lifvet törsta,
Skälfvande ur dunklet för hemligt skaparord.

Drifvornas sippor hafva stänglar och rötter,
Tänjbara, ändlösa, osynliga i det blå,
Veka, att de bågna med sin kalk till våra fötter,
Strålerötter, spirande ur molnens mull, den grå,
Rötter af det slag, som igenom hvarje hinder,
Ofvan som nedan, labyrintiskt slingrar fram,
Rötter och tågor af det slag, som sammanbinder
Hvarje lif i i lifvets och dödens stora stam.

Flingorna, som outtömligt genom rymden sopas,
Strimmande som dödens kalla strålar för vår syn,
Flingorna i hvilka himlens renhet ändlöst hopas,

Skylande med liljeglans förruttnelsen i dyn,
Flingorna af rymdernas klädningar afslöja
Blott den minsta delen, blott mantelflikens fåll
För vår blick i lifvet. Vi först i döden röja
Rymdernas vidunderliga dolda innehåll.

Flingorna blott lefva, så länge de få flyga,
Fläktars fria ättlingar, osynliga för oss
Högt i luftens riken. Re'n långt förr än de smyga
Ned mot jordens grunder, däras fjärilslif förgås.
Jordens och materiens dragning själft är döden —
Nämnes för tyngden döden uti andars värld —
Gripna af dess tvingande makt, ur morgonglöden
Yras de tallöst ned i själars flingefärd.

Flingorna, som forsande igenom molnens remna,
Hvitskummigt störta lätt på jordens klippor ned,
Tusende sugande tomma hvirflar lemna
Uppe i den rymd, där de begynnade sin led.
Rymdens tomhetshunger dock från ofvan skall stillas.
Eterblommors färgprakt från högre himlars bryn
Stråleregnar tallöst dit. — När kalla drifvor spillas
Öfver jorden, fylla de med rosenflingor skyn.

Eterblommors rosenglans, som uti tallöst vimmel
Snöar ned, omsider varsnad här, som morgonglans,
Fyllande med vårlig fägring flingors tömda himmel,
Fyllande dess rymder med blomsterdevers dans,
Lemnar tomhetshunger i en rymd än högre oppe,
Lemnar vemodssaknad, som oändligt stillas skall
Liksom här till slutet hvarje sorgset ögas droppe
Gäldas med oändeliga saligheters svall.

Tomheten, lämnad efter eterblommors stänglar,
Hvita liljekalkar och rosor af ljus,
Fylles snabbt från ofvan af sjungande änglar,
Fylles snabbt med salig storm af deras toners brus.
Jublande ned de från högre himlar stiga,
Lysande, besällande lägre rymders sfär,
Undfå tacksamt jubel, då villigt de sig viga
Till ett lif vid gränsen af dödens mörker här.

Tomheten, som gränslös i högre rymder lämnas,
När en sfär af sjungande änglar försänks,
Måste från än ljusare rymders källa jämnas
Till den sista skärfven. Ty intet efterskänks.
Väsenden, som danades af idel offersmärta,
När hon i kärleksguld förbyter mystiskt kval,
Stiga ned i stället. Deras brinnande hjärta
Genomskiner barmens eteriska rosenskal.

Genom alla rymder de stråla och verka,
Att vårt matta öga självt på jorden däraf nås.
Tydligt nog i mörkret härnere vi bemärka
Stjärnornas upptindrande till vinterliga bloss.
Himlens alla lågor af deras vingslag lifvas,
Lifvas af den lifsluft, som de andas däruppå.
Himlens stjärnerosor af deras anda drifvas
Snabbt till vårlig knoppning och ut i blomma slå.

Jakobsstegen ståndar mot molnens alla springor.
Utför dess spolar forsar ljusets katarakt,
Forsar himlens innehåll från änglar till flingor,
Väcker en motström i lägre rymders schakt,
Inducerar motström i stegens hela länga —
Tusen krafter, tusen dunkla väsenden här
Lösta ur banden med gladt tumult sig tränga
Längs osynlig stege mot det aningsfullas sfär.

Ur hvar droppe, frusen till flinga, sig smyger
Dolda värmestrålen, som osynlig däri bands.
Värmestrålen frigjord mot öppna rymden flyger
Uppåt att förmälas med ljusets högsta glans.
När likt dödens stjärnblomster flingorna här fängslas,
Lösas jordens blomsterandar ur materiens graf,
Lösas ur skuggors värld, hvari de höstligt ängslas,
Stigande som bubblor mot rymdens öppna haf.

Blommor förlossande kringhvärfva våra döde —
Lefvande symboler af den själ, som vill fly,
Fyllande dess krets med lifsskimrande flöde —
Blomsterandar, stigande mot högre rymders sky,
Lösa med sin ankomst de bundna själars skara,

Som på molnens trappa ännu matta sig fördröjt,
Fylla deras rum, sen med längtansfulla snara
Vingslag de ur jordebundna rymders djup sig höjt.

Själar, som jublande ur molnen sig hänsvinga,
Fylla, när sin fullaste förklaring de nått,
Boningar än högre, och förlossning de bringa
Trånande väsenden af öfverjordiskt mått,
Lösa ur djupaste mörker, de mäst lida,
Klarhetsmörker, andar från oändlighetens hall.
Svinnande, som blixtar, i rymden de sig sprida,
Slukade af soloceaners böljesvall.

Hvita trådars tågor, som bland flingorna drefvo,
Skymtande snabbt ur deras tätaste flock,
Tankarne och drömmarne ifrigt till sig refvo:
Rymdens finsta rötter, af dess solskenshår en lock.
Trådarne följde mig och snärjde mig bland härfvor,
Större, labyrintiskt tilltrasslade allt mer,
Ledde mig och drogo mig allt hän bland stjärnekärfvor,
Stråletrådars korsning, der ödets väfnad sker.

Sylferna mig skrefvo med urtidsalfabeter
Sällsamma kurvor i yra hvirflars gång —
Synliggjorde flingan mig mot himlens lätta eter
Spetsen blott af pennans elastiska språng.
Endast en bokstaf funnit vägen, den ginsta,
Ned i mitt hjärta, som af fröjd i barmen sprang,
Endast en stafvelse, den dunklaste och minsta,
Sprödt, som en flingas fall, mot hjärtats strängar klang.

Döden.

Döden är den mörkaste brunn,
Hvarur drack en törstande mun.
Djupt och skräckfullt vandraren ser
I dess schakters ändlöshet ner.

Drömmarnes vindspel och tankarnes ked
Firar i djupet ämbaret ned,
Hämtar, där djupet och mörkret är störst.
Klaraste dryck för aningens törst.

Inspiration.

Från den eviga kärlekens rymder däroppe
En andaktens tårsky för ögat sänks,
Och stundom en soligt förbländande droppe
Öfver lifvets oroliga böljerymd stänks.

Men den droppen lifvas och glindrande skälfver
Af så himmelskt känslig och salig essens,
Att åt lefnadens bölja, hur vida hon hvälfver,
Han gifver sin smak och sin färgglans med ens.

Hängifvenhet.

Hängifvenhetens eld i himlen klarast brinner,
Likväl i jordens grus sin största seger vinner,
Af fästets skumma hvalf ifrån sitt urland stängd,
I hjärtats djupsta grund omätligt sammanträngd.
Hon är i gruset då den himlaborna låga,
Som icke visa får sin skapande förmåga
Med stjärnefacklors prakt att rymdens sal beströ —
Den skaparkraft hvar eld bär i sitt ursprungsfrö —
Dock gifs ej henne här att genom himlars hallar
Den klarhet gjuta ut, hvaraf hon öfversvallar,
Dessmer hon ter sin makt i hjärtats inre värld —
Hon då den flamma blir, som ej från öppen härd
Får stiga gladt och lätt, som blott en eld sig svingar,
Men som i en retort man konstfullt sammantvingar,
Som visar ännu där uti en oerhörd,
En oförväntad bragd sin klarhets himlabörd
Och utur kolets natt demantens stjärna föder —
Det hjärta, hvilket här af namnlös kärlek glöder,
Som intet uttryck får af stoftets vilkor tryckt
Och ej bevingas kan till andens segerflykt,

Förvandlas likväl själft af flamman, som det hyser,
Och som en klar demant ur lifvets schackter lyser,

Skuggor.

Se, skuggor i parkerna bäfva
Af kronor med gren öfver gren,
Som tyngda af frukter sig häfva
I rymden med gyllene sken.
På marken de ligga så tunga
Bortskymmande kalla och grå
Dessa skuggor af grenar, som gunga
Med frukter och sångare på.

Så med skälfvande ångest och kvida,
Och med anleten mörka af kval
Mångtusende plågor vi lida
Härnere i tårarnes dal.
Men en skugga är hvarje vår plåga,
Bortskymmande frostig och grå,
Af en kärlekens offrande låga
I de eviga rymdernas blå.

När den del af vårt väsen, som fängslas,
Likt skuggan inunder ett träd,
Härnere sig våndar och ängslas
Och skönjer ej, hvadan han led,
Då ett jublande smärtoffer bringar,
En kärlekens hänryckta gärd,
Vår odödliga ande, som svingar
I själarnes vimlande värld.

Då med hänryckta offer och böner
Han uppspirar i blommor och blad
Och i gyllene frukt, som bekröner
Det nya Jerusalems stad.
Men de kärlekens offer allt flere,
Som han frambär med jublande sång,
De blott skönjas som skuggor här nere,
Som ängslande plågor och tvång.

Lifvets hjul.

Högt i etern lifvets hjul sig hvälfver,
Drypande som utaf klar demant,
Men i djupet utur klyftan skälfver
Tidens fors, vildt skummande och brant.

Nattligt mörka än, än fraggigt hvita
Gå materiens vågor där med gny.
Allt de hvirfla sanslöst, krossa, slita,
Och mot otänkbara djupen fly.

Alla hjulets ekrar, som sig häfva
I de skönsta bågar mot det blå —
Alla mänskosjälarne, som sväfva
Mot den ljusa himmel, dit de trå. —

Alla för hvart hvarf dock måste doppas
I materiens och passionens ström,
Önska, älska, kämpa, tvifla, hoppas,
Fängslade i jordens feberdröm.

Men i döden de ur forsens klyfta,
Liksom skoflar på ett kvarnhjuls rand,
Med det stora kretslopp snabbt sig lyfta
Upp mot himlarymdens blåa brand.

Af passionens vågor dock, som skölja
Vildt omkring oss uppå jordens grund,
Lifvets stora hjul får kraft att följa
Högt i himlars djup sin omloppsrund.

Illusionens mening.

Sist vi se, att döden, som vi hata,
Räknas bör blott bland de slag oss hota,
Dock ej träffa eller minsta skråma
Oss tillfoga, men oss endast skrämma,
Att hon är en blixt, som väl oss bländar
En sekund, men sen oss ej förblindar,

Är ett jordskalf, som ohyggligt mullrar,
Men med ringa ofog strax händallrar,
En lavin, som våldsamt mot oss rusar —
Strax framför oss i en klyfta rasar,
Att vi undgå krossas af dess tyngd,
Tagna särkildt uti gudars hängd —
Är en orm med skräckfullt spärrad käft,
Som oss hugger, likväl saknar gift —
Är bland tidens illusioner alla
Endast den vi längst för verklig hålla —
Sådan är om döden sist den sanning,
Hvaraf vi allt mer och mer få känning,
Som för själens öga städs sig ter
Med alltmera tydligt skärpt kontur,
Som likväl vi fatta ej förmådde,
När vi in i tidens mörkrum trädde,
Men hvars linier klarare vi skönja,
När vi hunnit oss vid mörkret vänja —
Till vår undervisning ödet täcktes
Inventera döden, att hon tycktes
Städs som slutet, som det hemska, sista,
Där hvar hoppets spång skall sönderbrista,
Men när så hon oss ej krossar slutligt,
Skall just denna utgång oförgätligt
Desto mer, som den var oförväntad,
Stånda djupt uti vårt hjärta präntad,
Att ej nånsin sen, hvad än oss händer,
Vi förtvifla vid de högsta hinder —
Aldrig ängsligt mera öfverväga,
Men, hvarhelst det tarfvas, språnget våga
In i mörkret, vissa om att sedan
Finna öppen på den andra sidan
Någon evig kärleksfamn till reds —
Så en hjältehug, som aldrig räds,
Ammas i vår barm och liffullt glöder
Bakom skräckens moln, och döden städs
Är det kaos denna stjärna föder.

Till mörkret.

Allfamnare, Allsvalkare, Allslöja!
Din jättebrodd hvar dag gror opp med allt!
Hvad kval och fröjder utaf trollsk gestalt,
Som ljuset aldrig sett, hos dig ej dröja!

Likt bubblor blott de ur ditt sköt sig höja
I hviskningar, i suckar tusenfaldt —
Likväl ditt väsens djupsta grund och halt
Skall ingen skuggans suck och hviskning röja.

Förintadt för en ytlig blick om dagen —
Dock midt i strålen dina toner smyga
Sig kring som vakna drömmars finsta flor —

Tills din och kaos stund är nattligt slagen —
Hur dina vingar växa mens de flyga,
Tills rymden åter i ditt näste bor!

Blåsippan.

Väl strålar himlens färg i daggens perla,
Men flyktigt arla blott och flyktigt särla,
Och smälter städs för dagens hetta bort.
Ljuf är dess glans, men svagt dess lif och kort.
Blåsippan med en drift af högre trängtan,
Än den, som svann i daggens tårar hän,
Insuper med sitt hela väsens längtan
Af himlens färg en droppe klar och vän,
Och håller den med kärlig styrka kvar,
Tills vårens första gryning är förliden,
Och däraf mättas, som i ungdomsdar
Ett mänskligt hjärta närs af oskuldsfriden.
Och när hon tvingas återge den gnista
Af blåa himlars skimmerfärg hon länt,
Och med sitt väsens innersta förent,
Strax syns hon uti aska sönderbrista,
Upplefver ej en yttre jordisk höst,
Med hösten ren sen länge i sitt bröst.

Hjärtats brunn.

I mänskohjärtats djup en brunn sen evigt finns,
Hvarur en svalkedryck för hvarje plåga vinns.
Dock kräfves snillets arm, den starka, att den fånga
Och vinda upp till tröst och gagn för dessa många,
Som gå med klagoskri uppå förtorkad läpp
Likt vilsen karavan kring lifvets ökenstäpp —
Som Ganges helga flod i himlen har sin källa,
Så ock ur himlens rymd de dolda ådror välla,
Som fylla hjärtats brunn med aldrig sinad ström —
Igenom djupens värld, som i en evig dröm,
Ifrån sitt ursprung ned de labyrintiskt sila,
Och i jungfrulig natt på hjärtats botten hvila —
(Likt diamanten göms i klippans dolda schakt,
Skapt af dess aning blott om stjärnerymdens prakt)
Tills svallande af fröjd ur stilla dunklets sköte
Hvar känslans dolda våg gör brudligt himlen möte —
Då genomströmmad fritt utaf dess ljusa brand
Högt rodnande af fröjd hon mins sitt fósterland —
Ett bröllop firas då emellan himlens vilja
Och hjärtats djupsta lust, dem intet sen kan skilja —
Ej som ett jordiskt par de jämka hop sin lott;
Ty himlen härskar där med kärleks allsvåld blott —
Och bröllopsbuden gå till kranka och till lytta.
Beklädda, mätta in i bröllopssaln de flytta,
Och bröllopsdansen står sju bröllopsdagar ut
Vid sfärernas musik till skaparveckans slut —
Och bruden, som med sång i glädjens lekar trådar,
Sin brudgums vilja blott med helig åtrå skådar —
Hon söker intet mer och städs åt jorden bär
Martyrers helgons tal och starke hjältars här.

Känslans odödlighet.

Hvarje känsla, som ett hjärta rörer,
Fastän sudlad här af jordens grus,
Med sitt väsens själ till himlen hörer,
Skall fullkomnad bada i dess ljus —
Hon är fibern, tågan, som sig sträcker

Från den rot, som djupast sig förspred,
Utan afbrott genom stammens ved
Och i blomman ändtligt ljuset räcker —
Djupt därnere uti jordens mull,
Dit en ljusets stråle aldrig räckte,
Syns af stoft och träck hon sölad full,
Likt passionen här i tidens häkte —
Men allt som hon stiger bit för bit,
Fast alltjämt i trånga fängsel sluten,
Hon förvandlas renad till en hvit
Ariadnetråd, en oafbruten,
Genom cellers labyrinter sträckes
Och i blomman slutligt underbart
Till ett högre lif förklarad väckes,
Till ett himmelskt strålande och klart —
För den natt därnere henne höljer,
För den träck, som henne sölar där,
Nu i kronans kalkar, ren och skär,
Eterns purpurflamma henne sköljer.
Och för träskets dunst, hvars gift hon sög,
Krökt i svarta bukter, dof och trög,
Nu ur blomman vårlig doft hon andas,
Andas ut sin hela längtans skatt,
Som har henne lyft ur mullens natt.
Och med rymdens ljus oändligt blandas.

Möte.

Vi möttes, som så mången mötts alltren,
Men som så mången vi ej skildes sen,
Fast ingen mötestimma, mötesstad
Af dig du hulda, jag förvåget bad.

Det tarfvas icke. Jag ju vet så väl,
Att vi därofvan mötas själ mot själ,
Där ej man hejdas utaf tid och rum,
Där hjärtats stämma ej som här är stum.

Där stark och brusande och skön och hel
Dess djupa röst till himlens strängaspel

Framjublar kärlekens och segerns sång,
Där möttes våra bröst så mången gång.

Och när detsamma oss härnere händt,
Mig genast var, som jag dig alltid känt,
Som mindes tydligast jag dina drag;
Nykommen du i gamla vänners lag.

Och när vi skildes! Ensligheten vet,
Hur hjärtat smärtsamt i sin kedja slet,
Så hårdt, så grymt, med sådant eftertryck,
Som när hon brister för dess sista ryck.

Visst var det tungt, men ej jag klaga bör,
Ty just ett sådant grepp gör kedjan skör
Och sparar med sin smärta, vånda, kramp,
Så månget år af långsam, fruktlös kamp.

Visst var det tungt, men ej jag klaga skall,
Ty nu jag vet och sett i alla fall
Den ängel, som på flodens andra strand
Skall möta mig, skall räcka mig sin hand.

Rönnen.

Månget träd, som blommar rikt och skärt,
Rymden mättande med rosenlukten,
Och för ögats fest i våren kärt,
Gömmer sedan oansenlig frukten.

Med en öfvermäktig honungsdoft
Allt dess väsen ut i våren flyter,
En ambrosiavåg i himlens loft,
Men till knappast skönjbar frukt sig knyter.

Rönnen närs af drift, mer djup och varm,
Som blott långsamt kommer här till mognad,
Blommande i våren, färglöst arm,
Höstlikt dock af purpurklasar bognad.

Möter hvarje flyktig fjärilskur,
Bortskämd vid hvar ros af nektarkosten,
Med en smak afskräckande och sur,
Vinner sötmans rus af själfva frosten. —

Lik en kärlek, allt för djup och skön
Att i flyktig vår sin fullhet hinna,
Trängtande till högre ömhetsrön —
Att af dödens frost försötmad brinna.

Hemmet.

Hemmet, familjen utgör en organism, där de gamla
Bilda det dolda skelett, bilda stommen af ben,
Som utvärtes ej synes, hvarom dock alla sig samla.
Stilla i midten det dväljs, hägnadt för oro och men.

Medelåldern är muskulaturen: männer och kvinnor.
Arbetet föra de ut, rörliga hvar i sitt kall,
Som husfader och husmoder, tjänare och tjänarinnor —
Barnen dock utgöra städs blodets förnyande svall.

I hvar vinkel och vrå dess yra, hvirflande celler
Måste pulsera fritt, måste få tränga sig fram.
Endast då organismen af kraft och liffullhet sväller,
När deras jublande ström ingenstäds hejdar en damm.

Ett eller annat barn, som leker och larmar dock störer.
Bättre en samlad flock, hvarur hvart enskildt skri
Ej förnimmes, men ropen och skratten likt böljornas körer
Smälta kaotiskt ihop till någon sorts harmoni.

Då ej disharmoniska biljud längre vi märka,
Plånande ut hvarann, gifter och motgifter likt,

Då likt strömkarlens sång de inspirerande verka,
Barnahärarnes ljud, skallande gällt och rikt.

Draupnir.

Så Karmas Herre: »Du, o själ, som åter hänger
Likt droppen på sin gren, som ej kan hejdas länger,
Från stjärnans stråleudd du plötsligt falla skall
Och ryckas med på nytt af lifvets böljesvall.
Ty du ej än har makt att länka själf och välja
De öden och de år ditt jordelif skall tälja.
Ty innan mänskan nått den tron, där stolt och fritt
Sin egen lefnadstråd hon väljer obestridt
Ur ödets härfva ut och gordiskt knuten reder
Och redan målet ser på förhand, dit han leder,
Hon uti blindo först från höjden taga måst,
Hvad hon tillmötes går på jorden: all den kost,
Som andens barndomslif i stoftets värld får nära,
Tills själf han reda kan de rätter han vill tära —
Likväl ditt fria val i någon mån begynnt,
Så snart du skönjer blott, att detta ödets mynt,
Vi stämpla ut åt dig och för ett jordlif nämna,
Har tvenne sidor dock, dem åt ditt val vi lämna,
Med skilda bilder på till lott och arfvedel —
Du undfår makt och rätt att uti lifvets spel
Slå hvem af dem du vill med ödets bild, där rymmes,
I dagen upp, då helt den andra sidan skymmes —
Nåväl betrakta här ditt färdemynt o själ —
Så skickligt afvägdt är hvar sidas ve och väl,
Att ingen fördel fått och ingen orättvisa —
Se, på den ena, hur man dig skall lycklig prisa —
En tron du ärfva skall — ej blott i yttre prakt —
Men äras där än mer för hjärtats högre makt
Att i den minste se din broder städs och like
Och i millioner bröst eröfra så ett rike,
Mer strålande och stort, mer ärorikt förvärfdt,
Än alla land du ren från hundra anor ärft —
När dina år sitt slut ha nått, af bragder mätta,
Vid tusen böners ljud, som själens vingar lätta,
Till blåa himlars djup din ande stiga skall

Och njuta ostörd ro bland saligheters svall —
Nu myntets andra bild, som dig till val vill locka —
Se, obemärkt en väg hvarom sig skuggor flocka —
Hvad allt du syftar till att gagna stort och vidt,
Af misstro mötas skall, förhånadt och bestridt,
Och armod väntar dig och otack för din möda,
Och obesvarad städs din kärlekseld skall glöda.
Tung skall din lefnad bli, din håg alltmer försagd —
Dock unnas dig till slut en hejdlöst åtrådd bragd,
Af andar skådad blott att kröna dina öden —
För någon älskad vän att gjuta hjältedöden —
Att stolt och ödmjuk ge, när så du offrar allt,
En gåfva förr ej drömd, af oförvansklig halt,
Som hennes själ ej sen i evighet kan mista,
Som kommer andars kör att högt i jubel brista,
När de dess gloria se bland ljusets underting,
Se Draupnirs prakt och glans, se himlens kärleksring,
Som droppar hvarje natt purt guld, som sammanklingar,
Ett under, evigt nytt, till nio nya ringar.

Alfa Omega.

Vågor hvälfva på fjärden, samlas från blånande vidder,
Minnas ej själfva ens, hvar färden begynte, blott ana
Fjärran oändlighet bakom, kunna ock därför än aldrig
Fullt slutgiltigt krossas mot strandens hämmande bankar —
Lyckas att just i dödsminuten med tillhjälp af vinden
Sätta vassens vajande fält i svallande böljspel.
Sista svallet hän emot land, som vippar dess toppar,
Hvälfver sen mjukt och behändigt i ängens gräshaf sig öfver —
Samma böljgång så fortplantande — hvälfver sig åter

Öfver i sädens guldhaf — nu dock med gyllene vågor
Repande upp den samma svallning, hvars förstling begynte
Som den blåaste krusning på hafvet — blågrön i vassen
Härdade fram — så gräsgrön på ängen — så gullgul på åkern,
Men ånyo grön, fast med rikare skiftning i tonen,
Vajar den hän genom skogens böljdjup. — Dånande rösten
Böljan ägde än i sitt ursprungsrike i hafvet,
Tynade mattad af till en rasslande rossling i vassen,
Sjönk till knappt hörbar hviskning i ängen, stegrades föga
Sen i säden, blott som en susande andning förnummen —
Plötsligt dock nu i skogens stormigt dånande vidder
Återvinner sig själf och brusar bland blommiga grenars
Hvirflande massor som fordom bland flarn af bländande fragga
Långt på hafvet, besådt med skummets flyktiga blomster —
Svallande vågspelet sist i soldismättade luften
Öfvergår, förvandladt, förandligadt, frigjordt, eteriskt,
I dess ljusgenomträngda vågor af skimrande solrök,
Kommande fjällets fjärran linier att dallra för ögat,
Likt vindkrusad fjärd. — Så vågen ändtligen åter
Vinner på blånande vidder den ursprungsfärg, som dess förstling
Födde i hafvets famn: hänryckningens djupblåa grundton
Lifvets och formernas upphof och slutmål — Alfa, Omega.

Ja, ännu en annan långt högre fortplantning den äger
Hafvets, vassens, ängens, sädens och skogarnes böljgång
I det svall af känslor, af tankar, af hvirflande drömmar,

Som dess rytmer afla alltjämt i betraktarens sinne
Med myriadiskt myllrande bilder. — Början och slutet
Återspegla hvarann i cykelns ormande slinga —
Återspeglas dock båda, som liffull enhet och anda,
Mäktigt på högre sätt i Nirvana — Alfa Omega.

Kärlekens Mimersbrunn.

Som Odin sänkte uti Mimersbrunnen
Sitt öga, så åt dig jag har försannt
Mitt inre öga gett i tid försvunnen
Till en evärdlig kärleks underpant —
Mitt hjärtas väsensöga, som ej ser
Det ljus, som omkring yttervärlden ler,
Men skönjer blott, hur andens strålflod randas.
Mitt väsens känsligaste del jag skänkt,
Åt dig och i ditt hjärtas brunn försänkt
Att med dess flöden kristalliniskt blandas.
Och detta ögas fina andenerv
Har till sitt enda uppdrag fått och värf
Att se intuitivt och underrätta
Mig om, hvad där på djupen försiggår
För att min sällhetstörst oändligt mätta —
Ty då därtill jag skönjer och förstår,
Hvad uti himlen sker densamma timma —
I thy där spinns mekaniskt fyndigt städs
In i ditt hjärtas nyckelhål en strimma
Från himlens rike som därofvan gläds.
Och öfver kammarns purpurklara väggar
Hon målar af kring möblemang och tak,
Det sceneri från himlens ljusgemak,
Som sen beständigt dig till handling äggar —
Ej självviskt sinnrik alls, ej originell
Din hela verksamhet härnere blifver,
Men endast efterbildning af motiver
Ifrån en zon, en strålande och säll.

Maria Magdalenas sång.

Säg hvarför så tacksam blick du mig ger?
Du så föga orsak har just!
För det jag mig kastat i stoftet ner
Och kysst dina händer med lust?

För det jag har tvått och kysst din fot
Och fel och brister bekänt?
Ty att bikta för dig och att göra bot
En gränslös åtrå mig brännt.

Ej jag böjt mig tillräckligt djupt och ömt,
Ej så helt utaf hjärtats grund,
Ej så hejdlöst ödmjukt varmt, som jag drömt
I min kärleksdröms glödande stund.

O, jag ville, jag ville ha vingar till flykt
Mot all salighets himlarand,
För att binda dem endast och anförtro tryggt
Deras ked i din älskade hand.

O, jag ville du nekte min djupaste bön
Och all lifvets stolthet och fröjd.
Ty då skulle med ödmjukhet, gränslöst skön,
Jag dig tjäna och lyda förnöjd.

O, jag ville af dig något hårdt och tungt
Få utstå med tålamod,
Ty det skulle besälla ett jublande ungt
Och gränslöst hängifvet blod.

Du all himmelens glädje ifrån dig sagt
För att födas till stoftets träl
Och oss bistå ömt med din kärlek och makt
Och att frälsa vår bundna själ.

Och när ej vi dig löna med hat och spott,
Du oss gränslös tacksamhet ger,
Så snart vi dig älska, älska, som blott
Ar vår enklaste plikt ej mer.

O, jag ville jag rådde för välde och dom,
Och att du vore trälen min;
Ty då skulle jag kasta rollerna om
Och för evigt bli din, bli din.

O, han borde stråla som guld den grund,
Där din fot som flyktigast trår,
Att jag visste, hvarest min glödande mund
Jag fick svalka i hvarje ditt spår.

O, jag finner på jorden ej frid, ej ro.
Mitt hjärta vill sprängas och dö,
Och en himmelskt strålande kärlek och tro
Är den ros, som vill spränga dess frö.

O, af älskad eld jag martyriskt tärs.
Han skall frihet, frihet mig ge.
Af dess flammor jag uppåt, uppåt bärs,
Der jag närmre dig, närmre skall se.

Den hängifnas stolthet (Sagovariant).

Min stolthet är prinsessan lik, som bands i forna dar
I omotståndlig trollsömn af en jätte.
Och jätten med sin jättekraft och try par armar var
Din kärlek, den på segrar aldrig mätte.

Och kring prinsessan slumra hennes tärnor i hans borg —
De hundra granna smidessmycken bära.
De heta svartsjuk afund och storhetsåtrås sorg
Och lust till världslig makt och glans och ära.

Så länge som prinsessan slumrar tyst i jättens famn,
De slumra rundt omkring i dödslik dvala,
De glömma sina ringars prakt, sin åtrå, sina namn
Vid trolldomsord, som jättens läppar tala.

Väl rider mången riddare med vapengny och larm
Prinsessan att befria för all världen

De fresta väldig vapendust, men jättens starka arm
Gör städs ett snöpligt slut på friarfärden.

Likväl ur trollska dvalans natt en gång hon vakna skall
Till stolta tankar, stolta ord och handling,
Och skall i sagans skönsta skimmer stråla fri, fast all
Dess själ då undergått en djup förvandling.

Hon sätter då sin stolthet i att tjäna, ödmjukt, gladt,
Den jätte henne kärleksstark tog fången,
Som jagade på drömmehästars moln den skrämda fatt
Och söfde djupt med djupa trolldomssången.

Då har hon redan sammanväxt med jättens troll-gestalt,
En starkhetslock, som sig kring pannar krusar,
En af hans try par armar, som sönderkrossa allt,
Som mot hans makt blindt i fördärfvet rusar.

Och hennes tärnor, gripna utaf sångens trolldoms-makt,
Då tappat bort sin forna håg, fast vakna.
Som gifmildhetens féer strö de kring sin smyckes-prakt
Och under jättens aga lydigt spakna.

Och för prinsessan Stolthet och hennes tärnors tal
Af afund, makt och prakt och timlig gamman,
Sen bikt de gjort och bot, ståndar bal i jättens sal —
Han firar bröllop med dem allesamman.

Öppnad syn.

Hur häfva, trånadsfullt, vårt stofts förblindelse,
Hur öppna för vår syn en fri förbindelse

Med andars ljusa zon — hvad eljest vår förbidan
Plär hoppas ernå först uppå den andra sidan?
Hur mäkta draga från den rigel städs oss band,
Som endast lyftas plär af dödens starka hand,
Dammluckan, som ett svall af andars ljusa drömmar
Tillbakahåller städs, att ej dess flöde strömmar
I lifvets rännil ned och fyller torkad bädd
Med fria vågors lek till åtråns högsta brädd?
Dock jordelifvets snö, som täcker ännu sådden
Af andlighetens frö och stäcker den i brodden,
Kan smältas sakta blott utaf den glöd, som varm
Vi andas stilla fram ur djupet af vår barm.
Må ingen bida än, uti förhoppning dårlig,
Att i en yttre rymd, hur öppen vid och vårlig,
Den sol sig tända skall, som denna drifva smält.
I hjärtats inre blott, af hoppfull trånad sällt,
Dess morgonrodnads sken sig höjer, ack, så sakta,
Att allraförst vi ej dess matta gryning akta,
Och ana själfva knappt vår andes väckelse,
På länge skönja ej, hur molnens täckelse
Alltmera fläktas bort och glesnar och förtunnas —
Af helig tystnad blott en evig dag förkunnas,
Därför dess intåg ej vår fattning skönjer, van
Vid sträfva lurars skrän på tidens vädjoban,
Där hvarje konung för en dag alltjämt utropas
Vid gälla pipors klang för att i morgon slopas.
Som luften andas sist sin kyla bittrast ut,
Just som den brytas skall i gryningens minut,
Som skogens djup sig just i skuggor svartast hölja,
När rymdens fria haf ren morgonflammor skölja,
Så breds ännu en gång ock hopplöshetens flor
Kring själens dunkla djup, när glödande och stor
Dess öfre rymd alltren sig aningsfullt förklarar
Och himlens härlighet för blicken uppenbarar,
När ifrån jordens grund han hänryckt uppåt vänds
Mot höjdens blåa djup, som ej har mått och gräns.

För hvarje kärleksgärd som vi i tiden njuta,
Vi tacksamhetens tår först på dess aska gjuta,
Men växer hjärtat starkt, men flammar högt dess eld,
Det midt i känslans rus ger tacksamhetens gäld,

Och snabbt med hjärtats blixt hvar kärlig blick
ses löna —
Befinns det värdigt sist att himlens klarhet röna
I ljusa syners mängd och änglars jubelkör,
Dess tacksamhet än mer sig snabbt och liffullt rör,
Och anar redan långt förut hvar himlens gåfva,
Profetiskt börjar ren att jubla och att lofva
Med lifvets fulla röst, ej blott ett ekos klang,
Förr'n himlens manna föll, förr'n porten öppen
sprang —
Slik tacksam jubelkör, som ren i förväg häfves,
Så lyder himlens lag, ej klinga får förgäfves,
Men kommer molnens flor att glida snabbt isär
Och drar magnetiskt ned en strålflod, himmelskt skär.

Konungen i Thule.

(Öfvers. från Göthe.)

En konung i Thule, hvars sinne
Var troget helt hans gemål,
Af den döende undfått till minne
En gyllene dryckesskål.

Vid ingen fest han den glömde.
Han ägde ej högre klenod.
Så ofta dess rund han tömde,
Hans öga i tårar stod.

När döden han skönja kunde,
Sin arfving städer och land
Och furstliga skatter han unde,
Men bägarn ej däribland.

Han satt på sitt slott, som vida
Ser ut öfver hafvets rund,
Med bägaren vid sin sida
I riddarnes festförbund —

Stod upp i fädernesalen,
Drack lifvets sista glöd

Och slungade helga pokalen
I hafvet där svallet sjöd.

Han såg hur i okända flöden
Den sjönk i djupet ner;
Hans ögon slötos mot döden,
Han drack ej en droppe mer.

Döden.

Ett nyckelhål till hall af festlig glöd,
En låga likt i mörkret, är vår död.
Som emot ljuset fjäriln på sin stråt,
Vi af magnetisk fruktan dras ditåt.

Men när vi hvirflas in i flammans midt,
Vi finna genomgången lätt och fritt,
Därbakom öppen rymd, fördränkt i ljus,
Fylld af millioner hjärtans jubelbrus.

Ögat.

Kring ödsliga klippor och urvärldsgrus
Spred himlen länge sitt rena ljus
Och lifvande värmde med strålar klara
De vimlande kryp uti mullen bara.

Sist skönjdes en punkt uti stoftet allen,
Mer mottaglig, känslig för ljusets sken,
Och ögat stod fram och speglade tingen
I morgonglans omkring jorderingen.

Liksom en källa ur jordens sköt
Dess spegel opp uti dagen bröt,
Ur organismens innersta kvälla
Kristallevätskor till denna källa.

Liksom en bubbla ur djupasle dyn
I regnbågsprakt höjt öfver vågens bryn,

Ur varelsens djup till dunkel yta
Det bubblade upp att ljuset bryta.

Det glindrar och glänser, som gömdes däri
En värld utaf skönhet och harmoni.
Så sjunker sol uti kvällens timma
Från djupet ses vågen genomglimma.

En värld, en sol, hvilken bunden är
Af djup besvärjning i stoftets sfär,
I ögats punkt blott sin boja spränger
Och fram med skiftande strålar tränger —

Det första spirande korn och grand
Utaf materiens vintriga land,
Som fått i förklarad gestalt sig sluta
Och rymdernas lif och frihet njuta.

1882

»Om tusen år.»

»Om tusen år»! Det låter så banalt,
Ty ej är brist på dem, som profetera.
De äro legio, ty de äro flera,
Och detta för mitt opus är fatalt.
Ty ej jag därmed vågar hoppas mera
Att väcka häpnad och få bra betaldt.
Flammarion har försprång långa stycket,
Och ej Jules Verne är efter honom mycket.

Likväl om något märkligt skulle hända,
Det vore roligt att ha nu spått sannt
Och bli kanoniserad då kanhända —
Försöket kostar ingenting kontant —
Så vill jag mina vädersolar tända
I himlens fyra hörn båd' högt och grannt.
Till verket tankars riksdag ger bevillning
Ur stora kreditivet af inbillning

Omtuggadt är ibland självklara teser,
Att *då* man fått en styrbar luftballong

Och på en timme rundt om jorden reser.
Slikt gammalt tyg knappt nämnas bör en gång.
Det tillhör endast fantasins kineser,
Som ej ha följt kulturens yngre språng.
Till telegraf med Mars jag sätter liten
Förhoppning, ty den saken är utsliten.

Att jorden då har saktat på sitt lopp
Och orkar ej som i sin ungdom skala —
Åh! Gud bevare mig, jag skall betala,
Om jag det slipper höra repas opp!
Att hennes somrar hlifvit vintersvala
Och som en isklump hennes jättekropp
Stått i hvart tidningsurklipp, tills omsider
Man drömmer därom, när en' maran rider.

Vår ätt blaserad är sen abcboken
På världsomskakande ideers mängd
Och har en samling däraf, rar och broken,
Tillhopakommen uti tidens längd.
På djupet ut skall refven vara slängd
Att sist få något underdjur på kroken,
Som när det lyckligt halas opp på backen,
Kan komma folk att vrida uppå nacken —

Vårt fiskafänge blef en »öfvervunnen
Vidskeplig lära, en fantastisk tom» —
I åldrars sagolika djup försvunnen,
Förkastad af de byggningsmänner, som
Begripa, dock den hörnsten sist befunnen,
Som faller öfver dem igen med dom —
Det teosofien är, som de förhåna
Likt allt, som skall om tusen år förvåna.

Om mediumskapet.

I denna artikel afhandlas ej det ökända rent spiritistiska mediumskapet, där mediet utan någon som helst garanti, utan afsikt att vinna upplysning om betydelsefulla andliga eller vetenskapliga sanningar och utan föregående viljekoncentration och de allvarligaste försök till ett osjälfviskt lif öfverlämnar sig åt förvirrade inflytelser från den astrala världen. Den obetydliga möjliga vinsten och de stora farorna af ett dylikt viljeslappt upplåtande af sin egen kropps boning åt hvilken astral landstrykare som helst äro redan förut tillräckligt påpekade såväl i den teosofiska som i den moderna spiritualistiska litteraturen. Det varder som bekant därvid oftare »skal af döda» än dessas egna själar, som taga mediet i besittning, såvida ej än farligare inflytanden göra sig gällande och brottsliga exkarnerade existenser begagna sig af det tanklöst erbjudna tillfället att åter i den fysiska världen fullfölja sina förnedrande syften.

Då mediet genom en kraftig viljeansträngning lyckats utestänga så många som möjligt af de genom de fem sinnena tillströmmande intrycken liksom tankar och känslor tillhörande dess personliga själslif endast hållande viljan koncentrerad på att uppnå upplysning eller förmedla sådan från andevärlden åt andra törstande själar, inträffar ett af de tu — d. v. s. ifall mediet äger verklig occult psykisk begåfning — antingen skiljes mediets själ från dess kropp och andra själar inträda däri och meddela sig talande, skrifvande eller på annat sätt med deltagarne i seancen, eller också kvarblifver mediets själ fullt medveten eller halfmedveten i kroppen, men hjärnan och ibland talorganen och handen påverkas af exkarnerade individer, så att mediets tankelif genomströmmas af en mängd tvångsföreställningar, som taga sig uttryck i tal, skrift, teckningar, musik o. s. v., allt beroende på arten af mediets begåfning. Att dessa tvångsföreställningar

härleda sig från de dödas ingifvelser kan man i många fall sluta till med största möjliga visshet på grund af deras innehåll — i det saker afslöjas, hvarom de lefvande svårligen kunde äga kunskap.

Tviflarna hafva mot detta åskådningssätt mångt och mycket att invända, och jag vill till skärskådande upptaga några af deras anmärkningar,

»Medvetet bedrägeri!» Att sådant förekommer medges naturligtvis. Den mänskliga ohederligheten kastar sig ju med förkärlek öfver alla områden, som draga till sig vårt intresse. Ja, det går till och med så långt, att man stundom anordnat allt igenom ohederliga försök till »afslöjanden» af mediers prestationer, för att blifva i dagbladspressen berömd som en humbugens utrotare och kulturens befrämjare. Jag har personligen varit vittne till ett dylikt försök.

De oresonliga motståndare, som påstå att alla medier äro bedragare, får jag hänvisa till den vidlyftiga medicinska litteraturen om somnambult talande, skrifvande, stigmatisering m. fl. dylika fenomen, hvilka just utgöra uttryck på ett lägre plan så att säga för hvad teosofer och spiritualister kalla mediela gåfvor, ehuru vår tidsålders materialistiska naturvetenskap gifvetvis ger dem en helt annan förklaring. Ofvannämnda slags oförsonliga motståndare höra för öfrigt egentligen hemma i den andliga barnkammaren och där lämna vi dem tillsvidare åt sig själfva.

En ofta hörd invändning mot mediumskapets verklighet består däri, att den framträdande döde visar sig brista i vissa de elementäraste kunskaper och talanger, dem han bevisligen varit i besittning af under jordelifvet, och att han både till röstresurser, tonfall, uttal, gester och sätt i allmänhet kan vara sin förebild mer eller mindre olik, ibland till oigenkänlighet. Man anför som ett humoristiskt exempel härpå en stor matematiker, som en gång framträdde genom ett medium och verkligen i mångt och mycket tycktes likna personen i tiden, så att de närvarande började känna sig alldeles förvissade

om andens identitet, då — hast du mir gesehen — någon spjufver fann på att bedja honom lösa en icke allt för invecklad första gradens equation, hvilket anden försökte men till allmän häpnad totalt misslyckades uti. Härmed antog man saken afgjord och både anden och mediet blefvo grundligt utskrattade och deras anseende i »förståndigt» folks ögon stod sedan ej synnerligen högt, hvarken beträffande matematik eller ärlighet.

Skulle jag nu icke desto mindre här våga uppträda till deras försvar mot sådana beskyllningar, så måste väl medgifvas, att jag ej saknar ett visst moraliskt mod och därvid fördristar mig att som det heter riktigt »taga tjuren vid hornen». Men antag nu, att samme store matematiker allt fortfarande hade lefvat kvar i sin gamla kropp. Antag vidare att han råkat ut för en hjärnsjukdom, som totalt förlamat just de organ, som tjänstgöra vid matematiska beräkningar, men att han för öfrigt åtminstone delvis bevarat sina själsgåfvor. Han skulle i så fall oemotsägligen ha varit samma person som före sjukdomen, och den omständigheten, att han alldeles som anden ifråga varit urståndsatt att lösa ett räkneexempel, skulle för hvarje normal tankegång på intet sätt bevisat omöjligheten eller ens sannolikheten af, att det ej vore fråga om samme individ. Kunde denne matematiker sålunda ej ens, då han hade sin egen medfödda hjärna att disponera, lösa ett problem, för hvilket denna hjärna saknade tjänstedugliga organ, hur kan man då begära, att hans själ, nolens volens nedslungad i en alldeles främmande hjärna hos ett i matematik okunnigt medium, som aldrig utbildat några matematiska hjärncentra, skall helt plötsligt komma tillrätta med en equation. Detta är tydligen en alldeles orimlig fordran, vore det äfven fråga om en Newton, och kan anden i öfrigt lämna sådana meddelanden och upplysningar om sitt flydda jordelif, som synas öfvertygande, d. v. s. som man måste anta vara alldeles främmande för mediet, så har man god anledning att tro, det han just är den

han utgifver sig för. Detta allt dock under förutsättning, att mediet är en verkligt uppriktig sanningssökare, ty sådana åtnjuta i allmänhet af högt stående andar ett skydd, som gör dem mer eller mindre oåtkomliga för inflytelser från bedragare bland den astrala världens åbor. Låt vara, att mediets hjärna i nämnda fall var alldeles otränad för matematiska utredningar, kunde den ju vara tillfylles för uttalanden om en hel del hvardagliga förhållanden, till sin art liknande dem, som i vanliga fall sysselsatt mediets själslif. Erkännas måste emellertid, att denna af mig och många andra iakttagna omständighet, (helt naturlig för öfrigt) att andarne svårligen med någon reda och klarhet kunna frambära budskap, som till själfva sin *art* ligga utom mediets mentala horizont, utgör den måhända svåraste af alla skrankor för ett verkligt rikt och värdefullt utbyte af mediernas prestationer.

Har mediet t. ex. starka, religiösa, politiska eller vetenskapliga fördomar, så skall man svårligen höra någon ande genom dess mun eller hand framträda med verkligt vidsynta vyer i dessa ämnen. Kaka söker maka och ett sådant medium drager helt naturligt till sig andar, som äro af mycket begränsad kunskap i dessa riktningar, eller om undantagsvis någon högre exkarnerad intelligens skulle nedstiga så blir han antingen (för tillfället afstängd från sina resurser på högre plan, som är andens öde i kroppen) öfverväldigad af de tankebilder, hvaraf han finner mediets aura och fysiska hjärna fullproppade, och framträder liksom i en elak mardröm med uttalanden, dem han själf är den förste att ogilla, då han varder fri igen, eller också varder hans förmåga, att säga hvad han ämnat, hans »utförsgåfva», som det heter, så ytterligt begränsad, att föga nytt och högre däraf står att hämta.

De svårigheter, som göra sig gällande under en seans, och som jag här beskrifver har jag just af andarne själfva hört omtalas genom ett talmedium och ett skrifmedium.

Med nya ofta mycket exakta och högst öfver-

raskande upplysningar kunna andarne lätt nog framkomma, men detta är ingalunda detsamma som meddelanden af högre valör, hvilka i egentlig mening öppna nya andliga synvidder. För ernående af detta är det en oafvislig nödvändighet, att mediet själf står på en hög andlig nivå, eller åtminstone intensivt söker sådana sanningar och genom lämpliga öfningar utvecklar sin hjärna.

Om under seancen är närvarande en högt intelligent och viljekraftig person, som koncentrar sin vilja på att stå till tjänst, kunna i någon mån mediets brister i antydda riktning utfyllas af det fysiskt-eteriska material, som andarne då hämta ur hans fysiskt-eteriska aura och dana till fysiskt-eteriska vehikel för sina impulser samt inslunga i mediets hjärna.

Ofta kan det hända, att anden, ehuru han visar tillfyllestgörande intelligens och kunskaper för den uppgifna personens rol, talar med mediets egen röst och gester, med dess satsbyggnad och ordbildning, så att man svårligen kan urskilja ett enda drag af den döde. Sådant brukar ju verka synnerligen pinsamt, isynnerhet då det gäller kära aflidna anförvanter, och man hör i dylika fall nästan konstant skyhöga rop på bedrägeri. Dock gör man äfven därvidlag bäst i att besinna sig en smula och i alla händelser fästa sig mer vid innehållet af meddelandena än vid deras tillfälliga form. Är innehållet i och för sig sannolikt, godt och upplysande, så utgör detta ju tillräcklig orsak att lyssna med förtroende och uppmärksamhet.

Ty äfven i lifvet kan en person framträda maskerad ända till oigenkänlighet. Han drager då masken på sig frivilligt, men efter döden kan det hända, att han är rent af tvungen att anlägga densamma, om han vill betjäna sig af en främmande organism i mediet. Är nu mediets organism af mycket plastisk natur och inöfvad till dramatiska föreställningar och har den döde själf motsvarande teatralisk begåfning, d. v. s. naturlig lätthet att behärska ett kroppsligt material, så går allt väl,

isynnerhet om hans astrala organism skulle råka vara af liknande typ som mediets egen. Man kan då få se andar framträda som i allo visa en rent af förbluffande likhet med sin jordiska tillvarelseform, detta oaktadt mediet bevisligen aldrig sett dem eller hört dem beskrifvas. Jag har själf sett åtskilliga högst belysande exempel i denna riktning.

Men om mediet skulle till exempel tala skånska, en sådan där djupt rotad skånska, som kroppens ordinarie innevånare själf ej med bästa vilja i världen lyckas att bortlägga under ett helt lifs sträfvanden i denna riktning, och ehuru han väl vet hur högsvenska låter — då är det allt fara värdt, att andarne också bryta »något på skånska», vore de äfven gamla norrbottningar. Hur kan man i själfva verket begära, att de som endast innehafva denna hjärna i fem minuter, högst en timma, skulle kunna besegra däri inarbetade i ideosynkrasier, djupt nedplöjda körspår, dem ej ens den ordinarie åbon kan komma till rätta med. Ty hur tillgår det i själfva verket då man i tal och skrift använder sin egen hjärnas uttrycksmedel? Icke konstruerar man upp hvarje sats och hvarje ord efter de språkliga regler man måhända inlärt en gång. Nej, sedan man har tanken klar för sig, trycker man helt enkelt medels en viljeimpuls på någon knapp i hjärnan, man vet ej ens själf hur och hvar, och denna sätter nu i verksamhet den sedan ungdomen i vår organism utdanade språkliga automatiska apparaten, hvilken utgjuter sig i en ström af ord, uttalande i ordalag och satsbyggnader, som han är van att använda något så när hvad vi mena. Anden gör nu för det mesta alldeles likadant i mediets hjärna. Han trycker på den hemliga knapp, som motsvarar en viss slags tanke, hvilken mycket riktigt äfven blir utsagd genom mediets mun, men med just sådana uttryck som, märk väl, *mediet* och ej anden under sitt jordelif inarbetat i sin automatiska språkapparat för att ge uttryck åt en liknande tankeriktning. Detta förfarande liknar i betydlig mån förhållandet, då en resande måste leta upp fraser

i en parlör, för att på så sätt i ett främmande språk tolka sin mening. I många fall kan han nog ganska korrekt uttrycka denna, och den omständigheten, att det då sker medels ett af föga individuell läggning prägladt ordval, kan ingalunda sägas utgöra något bevis för, att han ej är just den samme han utgifver sig för att vara.

Äfven då den döde genom mediet framträder med alldeles oigenkänligt språk och främmande later, måste man sålunda strängt hålla på regeln, att *uppgifterna* måste pröfvas efter sitt innehåll, ej efter någon ytligare måttstock. Är innehållet sannt och betydelsefullt, så har man goda skäl att förvisa sina tvifvel.

Härtill kommer, att det ej alls bör synas så orimligt, i fall den döde förändrat sig åtskilligt, sedan han var i kroppen, han må nu framträda genom ett medium eller på annat sätt uppenbara sig. Ty hvaraf består hela vårt lif? Jo just i en oafbruten serie förändringar, som gå så vida, att en mor svårligen skulle känna igen sin egen son, då han som åldring står vid grafvens brädd, om hon ej sett honom sedan han låg i vaggan. Nå, är nu döden ej en förändring, som heter duga — och hvad månde följa därefter, då någon tid gått? Jo, helt visst förändring på förändring! Hur kan man då ha den tanklösheten att beklaga sig öfver, att anden ej är sig riktigt lik, då han efter en tids förlopp söker ge sig tillkänna — till på köpet genom en främmande ej för honom egentligen afpassad organism?

Alla dylika anspråk måste tydligen lämnas åsido och man får i stället vara både tacksam och förvånad öfver de likheter, som ibland under särskildt gynnsamma omständigheter kunna framträda mellan anden och hans jordiska hydda med dess inventarier.

Då andarne lyckas framställa en något så när igenkännbar bild af sitt jordiska jag, spela de endast komedi, alldeles som en fullvuxen person, som söker härma sin egen barndoms fasoner och ut-

tryckssätt. Går han i land därmed, är det vanligen mycket lustigt, men misslyckas han, drager man ingalunda hans identitet i tvifvelsmål för den sakens skull.

Efter döden utveckla ju alla ädla människosjälar de härligaste egenskaper, men dessa äro väl mestadels af sådant slag, att de ej kunna väsentligen tolkas på jordiskt tungomål, lika litet som man skulle på hottentottspråket med dess smackljud kunna tolka rytmen och den poetiskt språkliga färgklangen i en af Gœthes skönaste dikter. Då anden vill meddela sig måste han därför delvis använda sig af rester, som ännu återstå af den själiska puppa han här bar, tillsatta med så mycket af högre slag, som kan nedsänkas i mediets hjärna. Skulle man sålunda finna, att en här högt utrustad ande efter döden framträder torftigt nog, så är det ej skäl att gräma sig för mycket däröfver. Han liknar då i alla fall endast den store mannen, som befordrad till rikets högsta ämbeten i kungasalen går klädd i guld- och silfverbrokader, men ånyo pådrager den slitna klädning han en gång bar som den fattige herdegossen, då han af en eller annan anledning för en dag roar sig med att ånyo valla hjorden. Dräkten är måhända än mer tärd af tidens tand, än då han bar den på allvar, men han *själf* är vorden rikare, mäktigare och mer upplyst. Äfven kan det ju hända, att hans forna kamrater tycka, att han skickar sig sämre än förr som herde, att han ej med samma sakkännedom och vigör fullgör sina åligganden i detta kall. Den högre art af värdighet och skicklighet han i en annan riktning vunnit, kan han ej rätt åskådliggöra för sina forna kamrater på den ståndpunkt de ännu stå, som väl kunna tro därpå men ej sakkunnigt döma därom. Så lyckas äfven de döda, inneslutna i mediets puppa, ej alltid för oss förete de andlighetens skimrande fjärilsvingar, som hos dem framvuxit och lyfta dem, då de befinna sig i frihet på ett högre plan.

Icke destomindre kunna de undervisa oss om mångt och mycket, för hvilket mediets och våra

hjärnor äro mottagliga, och som särskildt preparerats och öfverförts i mera jordiska tankeformer just för att meddelas oss.

Skola vi då alldeles upphöra med att kritisera och tvifla? Jag menar, att vi skola aldrig någonsin sluta med att kritisera — lika litet som vi böra upphöra att andas. Men tillfällen gifvas, då man under en spänd och ömtålig situation bokstafligen håller andan för något tidsmoment, just för att kunna ostörd af allt, äfven af sin egen andning, ägna sig åt att endast observera. Hvad man sålunda opartiskt iakttagit, kan med bästa resultat sedermera underkastas kritisk granskning. Och ett dylikt moment, då man i spänd uppmärksamhet tillbakahåller kritikens andedräkt, är just en spiritualistisk sceans, eller bör åtminstone så vara!

Visst ej därför, att man skulle vara på något sätt moraliskt skyldig till ett sådant förfarande, nej bort det. — Hvem som vill har naturligtvis full rätt att tvifla. Men om man vill på nära håll betrakta hur en rimfrostblomma bildas på fönsterrutan, så undviker man äfven helt naturligt att andas därpå, ty man vet ju att hela den ömtåliga naturprocessen i så fall varder om intet. — Hvem som vill har dess bättre här i landet rätt att säga sitt ord högt ut, men i fall jag vill lyssna till en döende anförvants sista svaga hviskning, hvari han måhända förtror mig sitt lifs hemlighet, så undviker jag för tillfället att begagna mig af mitt fria ord.

Nåväl, seansrummet är just en sådan där fönsterruta, hvarpå en fin rimfrostblomma från andevärldens morgonskyar skall utkristallisera — är just den andaktsfyllda kammare, där vi skola söka förnimma de dödes svaga, knappt hörbara men stundom så oändligt betydelsefulla hviskningar. Rent fysiskt sedt äro dessa hviskningar visst ej så ohörbara, så tysta. De kunna tvärtom ljuda med kraftig baston, ifall mediets röst är af sådant slag. Men hviskningen i fråga består i själfva verket af de dolda tysta tankar, hvarmed anden söker medels de finaste vibrationer påverka mediets hjärna, den

ömtåliga rimfrostblomman utgöres af de astrala och mentala visioner, som skola på ett eller annat sätt utfällas eller fotograferas i mediets hjärnganglier. Störas nu dessa känsliga eteriska processer af de häftiga vibrationer, som oundvikligen utströmma ur en hjärna, svallande af harm eller tvifvel, så varder alltsamman om intet, eller i bästa fall blir processen endast halfgången. Det är just af denna anledning man oupphörligen hör skeptiskt anlagda personer hånfullt beklaga att, ehuru de för att, som det så vackert heter, höra äfven den andra parten, många gånger besökt spiritualistiska seanser, så ha de aldrig därvid undfått något af verkligt värde. Felet är just deras eget. De hafva stängt till dammluckan själfva och klaga därför med orätt öfver, att kvarnen ej vill mala åt dem.

För resten är det vanligen mycken svårt att öfvertyga den student, som gick till föreläsningen med utprägladt förakt för professorns duglighet, att han verkligen därunder fått höra »något af värde». Det »nya var icke sannt, och det sanna var icke nytt», ljuder vanligtvis domslutet i ty fall, föredraget må i sig ha varit hur bra som helst. Ty någon gång händer det ju, att den genom mediet framträdande anden besitter så utomordentliga krafter, eller att mediets organism är så väl afpassad just för honom, att man öfriga missgynnande omständigheter till trots kan få höra både vackra och upplysande föredrag vid en seans.

Till slut en kort beskrifning på, huru en seans tillgår, sedd från astralplanet och beskrifven af andar genom medier. En sfär af jämförelsevis mycket »fast» astralmaterie slås omkring hela seansrummet. Alla personer, som skola deltaga i seansen, böra därför allra helst vara samlade vid dess början så att ej någon af dem tillkommer (ej heller aflägsnar sig) under akten, ty då genombrytes denna astrala sfär, och hinner måhända ej repareras, förr än onda inflytelser trängt sig in genom breschen. Alla andar, som skola deltaga i seancen, äro före densamma likaledes tillstädes inom sfären, hvari dock

en öppning ofvantill lemnats under sträng bevakning för kommunikation med hjälpare utom nämnda sfär. Andarne bilda sfären genom emanationer, för tillfället frånskilda deras egna astrala organismer eller höljen. Genom kraftig suggestion söka andarne (lyckas däri ej alltid) att undertrycka alla tviflande och gäckande tankar hos deltagarne liksom alla harmfulla *känslor* dem emellan, emedan dessa äro om möjligt än mer störande än tvifvel och gäckeri. En af andarne är ledaren för de öfriga och bestämmer i hvilken ordning de skola ikläda sig mediet och tiden för deras återvändande m. m. Alla andarne understödja med sina intensiva önskningar och de astrala emanationer, dessa frampressa ur deras organism, den försiggående heliga akten, och de tillstädesvarande lefvande människorna borde känna sig förpliktade att på samma sätt visa sin hjälpsamhet och tacksamhet, då det städse utgör en mycket stor uppoffring för saliga andar att lämna sina himmelska boningar för att i nära förbindelse med de tryckande materiella banden ånyo om än mänskligt att döma blott för kort tid ingå i en jordisk kropp.

Endast en del af de inom seansrummet tillstädesvarande andarne framträda, men äfven de som endast äro där till hjälp och för att uppbygga den skyddande astrala sfären ikläda sig ganska kännbara uppoffringar vid detta värf.

De personer, som ej vilja eller kunna medels hjälpande och tacksamma önskningar understödja, hvad som försiggår vid seansen, äro åtminstone förpliktade att för stunden söka undertrycka alla störande af harm eller tvifvel besjälade känslo- och tankevibrationer. Det mest skärpta aktgifvande bör vara dem tillräckligt och i själfva verket lämna ett bättre material för deras stundande kritiska analys, än det erfarenhetsmaterial, som tillföres genom redan af fördom färgade glasögon.

Seanser, där materialisationer och dylikt förekomma, förtjäna ett kapitel för sig. Det skulle i

alla händelser bli för vidlyftigt att här afhandla desamma, äfven om jag varit i tillfälle att direkt studera dylika fenomen, hvilket tyvärr ej är fallet.

Georg Ljungström.

Alltet.

Ej en ond princip eller god
Styr i världen med envåldsbud,
Men en brusande dunkel flod,
Hvarur stiga förvirrade ljud,
Det är Alltet — ett ändlöst vimmel
Af väsen, af andars här,
En molngenombruten himmel
Med strålband af solglans skär.
Hvart väsen, som evigt där rörs
I andra väsendens midt,
Kan tänka och handla fritt
Och af trug eller väld ej störs —
Och fri är hvar varelse fri,
Ett fjät blott hans vandring här nedan.
Till zoner af hög harmoni,
Till rymden han öfvergår sedan,

1883.

Innehållsförteckning.

	Sid.
Meddelanden från astralvärlden	1
Snöfall	28
Döden	31
Inspiration	32
Hängifvenhet	32
Skuggor	33
Lifvets hjul	34
Illusionens mening	34
Till mörkret	36
Blåsippan	36
Hjärtats brunn	37
Känslans odödlighet	37
Möte	38
Rönnen	39
Hemmet	40
Draupnir	41
Alfa Omega	42
Kärlekens mimersbrunn	44
Maria Magdalenas sång	45
Den hängifnas stolthet	46
Öppnad syn	47
Konungen i Thule	49
Döden	50
Ögat	50
Om tusen år	51
Om mediumskapet	53
Alltet	64

De föregående 9 häftena af Teosofiska småskrifter utgifna af föreningen Orion jämte tryckt förteckning öfver öfrig Teosofisk litteratur kan rekvireras å Teosofiska Centralbyrån, Engelbrektsgatan 7, Stockholm.

Stockholm 1906, O. L. Svanbäcks Boktryckeri.